

„Ó kimondhatatlan szeretet és jóság...”

A húsvéti éjszakában, a vigília liturgia kezdetén, amikor a sötét templomban egyedül a húsvéti gyertya „el nem fogyó tiszta fénye” ad világosságot, és ez a fény a hívek kezében lévő gyertyákra is áttérjedve betölti az Isten házát, akkor fakad ajkunkon ez a hálával teli, a szív gazdag örömét kifejező fohászkodás. A húsvéti örömének szavai ezek, melyek ősidőktől fogva megéneklük az Egyház hitét, háláját és szeretetét, a misztériumot, amelyért keresztények vagyunk, és amelyért kimondhatatlan öröm él a lelkünkben: Krisztus feltámadását a halálból. Győzelemről, az angyalok kórusának ujjongó zengéséről, szent anyánkat, az Egyházat betöltő vígságról és ragyogó fényességről szól ez az ének, mert a halál bilincseit széttrökte Krisztus, és az alvilág mélyéről, mint győző tért vissza. Mert, ahogyan ez a hitvallás is mondja „semmit sem érne földi életünk, ha a megváltás ránk nem árad”.

Szent Pál apostol gondolata visszhangzik ezekben a szavakban: „Ha Krisztus nem támadt föl, semmit sem ér a hitetek, mert még mindig bűneitekben vagytok... Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, szánalomra méltóbbak vagyunk minden embernél. Ám Krisztus föltámadt halottaiból, mint a holtak zsengéje” (1Kor 15,17-20). Ez a hitvallás és meggyőződés, nem elméleti igazságként jelent meg az apostol lelkében. Ez nem egy elfogadandó tétel, hanem tapasztalás. Ő maga találkozott a Föltámadottal.

A húsvéti hit tehát esemény, tapasztalás által megfogalmazott valóság, mely feltételezi szívünk tisztaságát, őszinteségét. Mert a szív tisztasága másként szólaltatja meg ugyanazt a valóságot, ugyanazt a tapasztalást, mint az Isten nélküli világ, anyagi javakban való bővelkedésre építő, lélektelen, önző, személyiséget romboló látása. Ugyanarról az egy dologról beszélnek, Jézus feltámadásáról, a Jézus sírjánál járt asszonyok, az apostolok és a katonák is. Mégis milyen más megközelítése van egyiknek is, másiknak is. Az asszonyok remegő örömmel sietnek, hogy meg-

oszthassák találkozásuk örömét mindazokkal, akik Jézus barátai voltak. A katonák szintén a városba mennek a hírrrel, talán azért, hogy oldódjon félelmük, vagy hogy történjen valami, hogy emberi hasznot húzhassanak. Meg is kapták jutalmukat, a sok pénzt, hogy hazudjanak, félrevezessenek, hogy a mesterségesen kreált igazság lármás hirdetői legyenek (Mt 28,11-15).

A történelem nem tagadja meg önmagát. Azóta is, mindmáig vannak olyanok, akik legyőzve minden félelmet, az igazság hiteles és bátor tanúi. Nem azért, mert egyáltalán nincs bennük félelem, hanem mert egyszerű, becsületes, önérdektől mentes életük, tisztán közvetíti az igazságról szóló tanúságukat. Akik mernek Jézus örömhírével testvéreikhez szítani. Akik mernek Jézus előtt leborulni és átölelni őt akkor is, ha kinevetik, idejétmúlnak tartják, vagy éppen mindig egyre jobban kifinomuló módszerekkel nyíltan vagy burkoltan üldözik, fenyegetik őket.

És ma is vannak olyanok, akik pénzért, az igazsághoz mérten jelentéktelen mértékű gyarapodásért mindent odadobnak, még legszentebb értékeiket, legintimebb és belső szeretetkapcsolataikat is átlélik. Vannak, akik számára egyetlen érték létezik: az önmaguk anyagi jólétét és biztonságát gyarapító anyagi javak, melyek megszerzéséért mindenre képesek. Van ennek a magatartásnak durvább és finomabb módja. A durva, a nyílt erőszak, a másik ember drasztikus elhallgattatása. A pénzén megvásárolt verőlegények, a másik becsületét könnyelműen és hamis szándékkal bemocskoló, jellem nélküli emberek gátlástalan hazugságai. De ugyanennek a magatartásnak a finomabb, vagy szelídebb formája, a gyakorlati materializmus, a mindent háttérbe szorító anyagelvűség, a pénzimádat különféle megnyilvánulásai. Egyszerűen így fejezik ezt ki: Nincs időm az Istenre, a lelkemre. Hiszen az Istent elhagyó ember mindig képes megmagyarázni, indokolni tettét. Mindig van apropója a dolgoknak, amikor elhagyjuk a vasárnapi vagy ünnepnapiszentmiséket, amikor sértett öntudatunk visszavágásaival a magunk igazát akarjuk minden áron igazolni. Senkit sem kímél meg e világ vonzása. Mindenki gyakran találkozik életében az igazságra kompromisszumot ajánló kísértésekkel, melyek mögött leginkább anyagi ösztönzések állnak.

Húsvét titka arra tanít, hogy merjük vállalni az evangéliumi asszonyokkal és apostolokkal megélt közösséget, mert ennek tétje, vigasztalása és legfőbb értéke, hogy „viszontláttok engem”. Ez Jézus ígérete. Ezzel bátorította Jézus az apostolokat az utolsó vacsorán is. Ezzel vigasztaljuk

mi is egymást akkor, amikor a gyász keserű magányát és fájdalmát szenvedjük. Ez az a remény, amely nem csal meg, hanem biztos utat mutat mindenkinek, aki meri rátenni az életét. Ez az a „béke”, mely a jézusi köszöntésben is megszólal: „Békesség nektek!” (Jn 20,19-21). Ez a béke nem emberi alkotás, hanem a Föltámadottal való találkozásból fakadó belső nyugalom.

Ez a béke és igazság, Isten örök terve, mely kezdettől fogva Isten benső titka, és amelyet az ószövetségben már a zsoltárokból, a prófétai írásokban, majd az újszövetségben maga Jézus, hatalmas csodákkal és jelekkel, végül pedig kereszthalálával és feltámadásával nyilatkoztatott ki nekünk. Mindazok, akik megfontoltan tanulmányozzák ezt a kinyilatkoztatást, világosan felismerhetik benne az igazságot. Csak a felismert igazsággal az a „baj”, hogy az már kötelez bennünket, hogy szerinte is éljünk. És éppen ezért, aki megismerte Krisztust és az ő igazságát, az már nem térhet ki az ő vonzása elől, csak úgy ha a katonákhoz hasonlóan eladja a lelkét és a megismert igazság helyett, az önzés és kényelem anyagi tengerébe merül. A mai ember számára éppen ez a nagy kísértés. Valóban meg kell, tehát fontolni mindenkinek: mire építi életét? Hiszen az életünk önmagában is tanúságtétel, melyben nincs közömbös, közbülső állapot. A Feltámadott személyével kapcsolatban mindenkinek állást kell foglalnia. Boldog, aki képes nagy alázattal beismerni saját gyöngegségét, és a kegyelemben megerősödve az igazság hiteles tanújává válik. Amint tette ezt maga Péter apostol is, aki nem azért az igazság hiteles tanúja, mert sohasem bizonytalanodott el, hanem, mert háromszori tagadását, emberi önzésből fakadó elbukását, szeretetének csöndes és végtelenül őszinte megvallásával gyógyította (Jn 21,15-17).

„Most kérünk tehát, Urunk, téged, hogy ne aludjék ki ez a gyertyaláng, melyet néked áldozunk, és el nem fogyó tiszta fénnel izzó távol lelkünkötől az éj minden árnyát”. A húsvéti örömeinek e könyörgésével kérjük Isten áldását életünkre, hogy a húsvéti fényt másoknak is elvívó, igaz tanúk lehessünk.

2002 Húsvétján

Antal atya

Programok

Április 1. (húsvéthétfő)

Szentmisék 7.00 8.30 és 18.00 órákor

Április 8. (hétfő)

Ebben az évben Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepe

Április 14. (vasárnap)

A 10.00 órai szentmisében elsőáldozásra készülő gyermekek keresztelése

Május 12. (vasárnap)

10.00 órákor elsőáldozás

Május 19. (vasárnap)

Pünkösdi ünnepe

Május 20. (pünkösdhétfő)

Hétköznapi miserend

Május 26. (vasárnap)

Szentháromság ünnepe

Június 2. (vasárnap, Úrnapja)

Szentségi körmenet a 10.00 órai szentmise után

**MÁJUS 1-jétől AZ ESTI SZENTMISÉK MINDEN NAP
7.00 ÓRÁKOR KEZDŐDNEK**

**Májusban minden este háromnegyed 7 órákor litániát
imádkozunk Szűz Mária tiszteletére.**

**Minden hónap első vasárnapján délután 4 órától
csöndes szentségimádás a templomban.**

**Minden első pénteken fölkeressük beteg testvéreinket
a szentségekkel.**

**Minden első pénteken este 9 órától virrasztó Taize-i imaóra
a templomban.**

Élő egyház Albertfalván

Bemutakoznak a Plébánia közösségei

1. A TEMPLOMKÓRUS

Szinte lehetetlen elképzelni családi eseményt, baráti rendezvényt vagy akár hivatalos ünnepélyt anélkül, hogy valamilyen módon ne lenne jelen az adott alkalomhoz illő zene. A jó zene (és ezen most tágabb értelemben az *alkalomhoz és helyszínhez jól megválasztott zenét* értem) egy hétköznapi eseményt ünnepivé, egy ünnepi alkalmat még emelkedettebbé tehet.

Érvényes ez természetesen az istentiszteletre is. Az istentisztelet (Is-ten tisztelete) évszázadok óta elválaszthatatlan a legmagasabb rangú zenétől. Úgy is mondhatjuk, hogy a zene története kb. a XIX. század közepéig nagyobb részben az egyházi zene fejlődésének története. Gondoljunk csak az egyszólamú zene (gregorián), majd a többszólamúság megjelenésére, a kórusok, egyre nagyobb hangszeres apparátust igénylő motetták, misék, passiók, oratóriumok kialakulására.

Magától értetődik, hogy a többszólamúság megjelenése után sorra alakultak az egyházi együttesek: főleg kórusok és később (az előbbieik kíséretére) kisebb-nagyobb hangszeres csoportok. A XVIII. századra minden jelentősebb templomnak volt kórusa, melyet szinte kivétel nélkül kitűnő zeneszerzők vezettek. Az istentisztelet zenei vezetőjétől abban az időben elvárták ugyanis, hogy minden alkalomra új művet komponáljon az együttesnek. Így aztán a nagyobb templomok, székesegyházak vezetői versengtek az ismertebb zeneszerzőkért, akiknek zenéje messze földön hírt és rangot szerzett nekik, a komponisták pedig szintén versengtek egy-egy rangosabb állásért, hiszen ez nekik biztos egzisztenciát, több fizetést jelentett.

Az igazi indítók, amiért napjainkban is alakulnak alkalmi, vagy állandó templomi kórusok, hangszeres csoportok, alapvetően ma sem más mint a megelőző századokban: kihangsúlyozni, emelni a liturgia ünnepélyességét, és a mise élményét a zene erejével még magasztosabbá tenni.

Az albertfalvi Szt. Mihály templom egy éve újjáalakult kórusa is alapvetően ennek a gyönyörű feladatnak szeretne megfelelni. A lassan, de egyre bővülő kórus minden tagja átérzi, hogy a közös élményekért hozott „áldozat” milyen „jutalommal” kecsegtet.

Kétség kívül áldozat: hogy minden péntek este 20.00-órától 21.30-ig próbára *kell* menni az alsó hittanterembe, lemondva ezzel szórakozásról, pihenésről, családi együttlétről. Áldozat: hogy minden hónap első vasárnapján a 10.00-órás misén, valamint nagyobb egyházi és templomi ünnepeken a megbeszélt istentiszteleten *kell* részt venni, ehhez igazítva esetleg családi és egyéb programokat. A meghozott áldozatokért azonban bőséges kárpótlás, ha megérezzük, látjuk, de főleg halljuk: a sok befektetett munka nem volt hiábavaló.

A szentmisén való részvétel mindannyiunk számára természetes. Sokan (belső késztetésből) rendszeresen különböző feladatokat (szolgáltatást) is vállalnak a szertartás alatt.

Az énekkar közreműködése is elsősorban templomi szolgálat, de aki csak egyszer is megtapasztalta a kórusirodalom legszebb, legnemesebb darabjaival való aktív foglalkozás élményét és az ezzel járó felemelő érzést, egy életre elkötelezi magát a kóruséneklés mellett. Ez az a bőséges „jutalom”, amiért érdemes meghozni a gyakran nem csekély áldozatot.

A Szt. Mihály templom kórusa továbbra is szeretettel hívja és örömmel fogadja mindazokat, akik kedvet éreznek ahhoz, hogy a fent leírt „áldozatot” a kórus szűkebb és a hívek tágabb közösségéért meghozzák. Erre buzdít minden énekelni szerető (de még tétovázó) leendő kórustagot az énekkar vezetője:

Ludmány Emil

2. TAIZE-I IMAÓRÁK ÉNEK- ÉS ZENEKARA

Valamivel több, mint fél évvel ezelőtt az albertfalvi családok hagyományos nyári lelkigyakorlatán merült fel először az az ötlet, hogy az első péntek esti imaórákat taize-i énekkel és zenével tegyük meghittebbé. (Az ötlet kialakulásában, bár nem tudatosan, nem kevés érdeme volt a lelkigyakorlatot vezető Beer Miklós püspök atyának, mivel az elmékedéseket mindig ilyen énekekkel vezette be.)

Antal atya jóváhagyása után a szeptemberi imaórát már ennek a gondolatnak a jegyében kezdtük el megszervezni. Az énekek adva voltak, az imaóra legtöbb rendszeres résztvevője ismerte is őket, csak néhány zenész kellett, aki segít a dalokat megszólaltatni. Hamarosan kiderült, hogy Albertfalván nem kevés fiatal játszik különböző hangszereken, és szívesen áldoznak időt a próbára is. Két gitárral, egy csellóval, két furulyával, egy hegedűvel és egy kis villanyorgonával indult el a rögtönzött zenekar, és akik ott voltak ezen az első taize-i imaórán, talán megerősítik, hogy nagyon bensőséges, szép imaórát töltöttünk együtt.

Alig állt össze a kis társaság, máris egy komoly erőpróbának nézett elébe, hiszen december végén Magyarországon került megrendezésre a Taize találkozó, és erre zenével is készülni kellett. Megérkeztek az új kották, a próbák sokasodtak. Az egyházközségben két misén és két imaórán kellett „fellépni”, az egyik imaóra a szilveszteri virrasztás volt. Miközben más fiatalok buliba mentek, az ének- és zenekar tagjai beültek a templomba, és együtt a néhány száz külföldi fiatallal (akik közül ketten beültek a zenekarba és többen szólót énekeltek) egy felejthetetlen virrasztásos együttlétben ünnepelték az új évet.

A társaság folyamatosan bővül, ma már oboa, klarinét is megszólal egy-egy ének alatt. Sokan a templom énekkarából átjönnek az imaórára, hogy itt is bekapcsolódjanak az énekes imádságba.

Az imaórák minden első pénteken kilenc órától kezdődnek, mindenkit szeretettel látunk. Aki a hangjával vagy a hangszerével szívesen segítene, és vállalni tudja az imaóra mellett a havi egy-két próbát, az hívja fel Paál Katit a 382-6188-as számon.

Paál Zoltán

3. AZ ALBERTFALVI KISLÁNY-KÖR

Albertfalván a Lány-kör „intézménye” több mint egy évtizedes múltat tudhat magáénak. A Kislány-kör ebben a formában 1996. szeptember 6-án működik plébániánkon. Pénteken délutánonként találkozik kis csapatunk (kezdetben az alsó hittanteremben, most már második éve a Don Bosco Iskola hittantermében), amely 6-13 éves (természetesen nem csak albertfalvi) lányokból áll. Létszámunk változó, jelenleg kb. húsz-huszonötön vagyunk, ám ez alkalmanként mindig más, hiszen a Lány-kör nem kötelező, mindig az jön el, akinek kedve tartja, ráér.

Külön öröm, hogy mindig van köztünk, aki nem a Don Bosco Iskola tanulója (hiszen a Lány-kör nem iskolai foglalkozás, hanem plébániai kisközösség), és hogy protestáns testvéreink is velünk tartanak.

Célunk, hogy a családban, hittanórákon megismert, megtanult hitbéli alapokat lányköröseink a mindennapi életben tettekké is tudják váltani.

A különböző hittani ismeretekkel rendelkező más-más korosztályokat nem könnyű közös témával lekötni, hiszen együtt van jelen, együtt játszik az óvodából kikerült első osztályos, a hatodikossal, hetedikessel. Az idők folyamán azonban már megtanultunk egymáshoz alkalmazkodni. A nagyobbak mindig élvezettel és szeretettel fordulnak a kisebbek felé, hogy őket segítsék, a fiatalabbak pedig őszinte tisztelettel néznek fel nagyobb társaikra, akik sokszor példaképek számukra. Lassan azok válnak most a kicsiket istápoló „nagyokká”, akik nem rég még „kis elsősként” gyámoltalanul kerültek kis csapatunkba.

Kétórás együttléteink során sokat játszunk, beszélgetünk, imánkban mindenki saját szándékú fohászt tárja a Mennyei Atya elé.

Különös gondot fordítunk az egyházi év eseményeire és a hozzájuk fűződő szokásokra: Adventi koszorúnkat évről évre együtt készítjük el, majd gyűjtjük meg a gyertyákat, végül az utolsót a családok jelenlétében, kis műsorral – mintegy karácsonyi ünnepségként. Részt veszünk közösen a hajnali róratékon. Immár hagyománynak számító módon segítünk a templomban a Szent Erzsébet kenyerek megáldásánál és szétosztásánál. Együtt farsangolunk. Nagybojttban közös keresztutat készítünk és járunk, részt veszünk a nagyheti szertartásokon, nagyszombaton közösen töltünk mindig egy órát Jézus sírjánál. Ha alkalom adódik, egy-egy hétvégén a családokkal együtt kimegyünk a szabadba, közösen kirándulunk.

A nagyobb szentek életéről, példájáról az ünnepet követően vagy megelőzően beszélgetünk, a legendákat együtt eljátszva elevenítjük fel – ez mindig nagy sikerrel jár. Hasonlóan teszünk sokszor a pénteket követő vasárnapi evangélium kapcsán.

Többször van olyan alkalom is, amikor teljesen kötetlen témáról beszélgetünk egy kép, történet, mese vagy bibliai személy, részlet alapján.

Néha kamatoztatjuk a kézügyesség terén kapott talentumainkat rajzolással, színezéssel, hajtogatással, ünnepek előtti ajándékkészítéssel.

Az elsajátított ismeretek titkon belopódnak a játékokba, versenyekbe, így újra és újra előkerülnek. Egyre nagyobb hangsúlyt kap a játékok során Isten, társaink és hitünk megismerése.

Hálával tartozunk plébános atyáinknak: István atyának és Antal atyának, a Don Bosco Iskola vezetőségének, valamint a szülőknek és a családoknak, akik mindig maximálisan mellettünk állnak és erejükhöz mérten támogatnak minket, lélekben erősítenek, imáikkal segítenek!

Reméljük, az együtt töltött órák nem csak vidám perceket szereznek mindannyiunk számára, hanem épülésünkre is szolgálnak! Szeretettel várunk minden kislányt, aki szívesen csatlakozna csapatunkhoz, péntekenként 16 és 18 óra között a Don Bosco Iskola hittantermében!

2002. Nagyböjtjén

A Kislány-kör nevében:

Kiss Anikó, Lány-kör vezető

4. A MOSOLY TÁRSASÁGA

HÍREK

2002. február 3-i ülésünkön Madaras Balázs elnök felajánlotta lemondását, melyet a Mosoly Társasága Szervezeti és Működési Szabályzatában foglaltak értelmében a tagság az indoklás meghallgatása után elfogadott. Ezt követően került sor az új elnök megválasztására, amely titkos szavazással, egyszerű szavazattöbbséggel történt.

A szavazás eredményeként az új elnök: *Takács Károly* és mivel ezáltal az alelnöki poszt megüresedett, az új alelnök megválasztására is sor került. Erre a tisztségre a tagság *Fancsali Alpárt* választotta meg. A Mosoly Társaságának jegyzői tisztségét változatlanul Vámosi Anikó tölti be.

Az elnökség új tagjainak rövid bemutatása:

Takács Károly: 28 éves közlekedésmérnök vagyok, jelenleg a MÁV-nál dolgozom fejlesztő mérnökként. Tagja vagyok az albertfalvi Szalézi Munkatársak közösségének. Ádám atya ifjúsági hittanjára járok.

Fancsali Alpár: 26 éves villamosmérnök vagyok, jelenleg a Budapesti Műszaki Egyetem harmadéves doktorandusz hallgatója vagyok. 2000. Húsvétján keresztelkedtem meg Albertfalván. Szintén Ádám atya ifjúsági hittanjára járok.

A Mosoly Társaságának féléves programterve (minden olyan programot felsorolunk, amelyen részt szeretnénk venni és amelyeket meg is hirdetünk majd szélesebb körben is):

- Március: 22. – Gyertyafényes ifjúsági keresztút Budaörsön.
23. – Templomkert-takarítás palacsintázással egybekötve.
- Április: 6. – Jubileumi Testvérek koncert a Petőfi Csarnokban.
11. – Színházlátogatás: Szent György és a sárkány
(Katona József Színház)
? – Látogatás Virt Laciékhoz Láziba.
- Május: ? – Kirándulás Tinnye és Zsámbék környékére
15–20. – Csíksomlyó, pünkösdi búcsú
25. – Nagymaros, ifjúsági találkozó
- Június: ? – Évadzáró Buli
- Július: ? – Evezőtúra a Mosoni Dunán
- Augusztus: ? – Keresztény Könnyűzenei Fesztivál, Apostag
6-11. Szalézi nyári fesztivál, Ibrány

Saját összejöveteleinket előreláthatólag minden hónap második vasárnapján tartjuk, mely alkalmakkor – egymás jobb megismerése végett – rövid előadásokat tartunk egymásnak: minden alkalommal valaki más – saját szakterületünkről, hobbinkról. (Eddig Meyer Dóra, a légi forgalom irányításáról, Szóts Miklós, a fantasy-irodalomról és Vámos Tamás, az egyházzal tartott előadást.) Ez az előadó talán eddig ismeretlenebb arcáról történő megismerésen túl egyfelől az ismeretterjesztés, látókör szélesítés, másfelől az egymásra való odafigyelés, tolerancia (akkor is, ha éppen érdektelen számomra a téma) gyakorlása szempontjából hasznos, ugyanakkor baráti társaságban, így oldott légkörben lehet fejleszteni az előadókészséget is. Ezeket az előadásokat esetenként szélesebb körben is meghirdetjük.

Egyéb kezdeményezések:

– *Szabadidő Napja*: kiállítás, csere-bere, ismerkedés egymás hobbjával. Fiatalok és korábban születettek részvételére egyaránt lehetne számitani. Mindenki elhozhatná gyűjteményét, hogy bemutassa, vagy gyűjteményének egy részét, hogy cserélgethessen. Ez jó lehetőség lenne az azonos érdeklődési körű albertfalvi emberek egymásra találására...

– Nyelvművelő Önképző Kör: nyelvi igényesség fejlesztése – beszédgyakorlatok (kiejtés, stílus, beszédtechnika), szókinccsgyarapítás, versolvasás, -tanulás, nyelvi és egyéb kommunikációs játékok (pl. Tabu, Activity, Tik-Tak-Bimm-Bumm) – alkalmanként meghívott vendéggel, túlnyomórészt saját ötletekkel, önképző módon...

Albertfalva, 2002. március 16.

A MOSOLY TÁRSASÁGÁNAK TÖRTÉNETE

Társaságunk 1999. szeptember 19-én, a vasárnapi tíz órai szentmisét követően alakult meg; az összetartozást megerősítő alapító okiratot tizenhárom lelkes albertfalvi fiatal írta alá. A kis közösség megalakításának ötlete és előkészítése Baksa Karesz nevéhez fűződik, ám az alapgonddal eredetét tekintve vissza kell mennünk az igazi gyökerekhez: Bosco Szt. János korába.

A tizenéves Jancsi, az öt körülvevő társaival életre hívta a Vidámság Társaságát, melynek egyszerű – de gyermeki szinten mégis teljes – szabályzatot adott:

1. Semmi olyan cselekedetet, semmi olyan társalgást, ami szégyenére válna a kereszténynek.
2. Elvégezni az iskolai és vallási kötelességeket.
3. *Vidámnak lenni.*

Savio Domonkos, Don Bosco egyik legszeretettebb növendéke (akit az utókor szintén szentté avatott) így fogalmazott: *„Mi a szentséget azzal valósítjuk meg, hogy nagyon vidámak vagyunk. Megpróbáljuk elkerülni a bűnt, amely elrabolja szívéünk örömet.”*

Hasonló elhatározásokkal és szemlélettel érlelődött meg bennünk is a szorosabb, egy kis közösséghez való tartozás igénye, természetesen továbbra is a plébániai nagy közösség kötelékein belül. Mi is fontosnak tartottuk, hogy egy olyan saját szabályzatot szerkesszünk, amely leginkább összefoglalja alapelveinket, míg végül a hivatalos formulákat elvetve a „VIDÁMSÁG tízparancsolatát” választottuk, amelyet egy péli főldszentkeresztii lelkigyakorlaton jegyeztünk le:

1. Az örömet minden reggel hűségesen kérd Istentől.
2. Mosolyogj és tanúsíts nyugalmat a kellemetlen helyzetekben is.
3. Szívből ismételd: Isten, aki szeret engem, mindig jelen van.
4. Szüntelenül törekedj arra, hogy csak a jó oldalát tekintsd embertársaidnak.
5. Könyörtelenül űzd el magadtól a szomorúságot.
6. Kerüld a panaszkodást és a kritikát, mert annál semmi sem nyomasztóbb.
7. Munkádat örömmel és vidáman végezd. (Aki dalol, sohasem fárad el.)
8. Látogatódát mindig szívesen és jóindulattal fogadd.
9. A szenvedőket vigasztald, önmagadról feledkezz meg.
10. Ha mindenütt az örömet terjeszted, biztos lehetsz benne, hogy magad is rálálsz.

Első legfontosabb feladatunknak azt tartottuk, hogy társaságunkat valódi közösséggé formáljuk, melynek alapja, hogy egymást megismerjük. Az első év ennek fényében telt el: a kéthetente megtartott összejöveteleken sorsolással döntöttük el, hogy ki mesél magáról, a többiek pedig hallgatták, majd az élettörténetek végén (ezek gyakran egy óránál tovább is eltartottak!) következhetek a kérdések. Fantasztikusak voltak ezek a beszélgetések: mindenki meg tudott nyílni és kiderült, hogy mindannyiunk eddigi sorsában egy – a többiek számára kicsit sem hétköznapi – fordulat rejtezik.

Egymás megismerésén túl célul tűztük ki, hogy szabadidőt teremtünk magunknak, amit közösen tölthetünk el: lelkiekben, szellemiekben és testiekben egyaránt gyarapodva – mindezt nem csak zárt körben, hanem a plébánia minden érdeklődő fiatalja számára is meghirdetve. Lehet ez kirándulás, színház, kiállítás, mozi, előadás, takarítás, imádság, buli, stb. – ezzel is hozzájárulva az albertfalvi ifjúsági élet felpozíciójához.

2000. november 4-e óta, mint az Albertfalvi Keresztény Társas Kör hivatalos, önálló csoportja működünk, ami a (pályázatokon keresztül) kapott támogatások révén a lehetőségeink kiszélesedését jelenti. Így sikerült megszerveznünk a 2000/2001. Albertfalvi Szilveszteri Mulatságot és tavaly egy nyári, ifjúsági gyalogos zárandoklatot a Balaton körül.

Elhatározásaink a jövőre nézve: aktívabb részvétel a plébániai munkában (pl. templomkert, hittanterem takarítása), rendszeresebb program-szervezés, melyek közt önképző előadások, valamint imádságos alkal-mak (pl. rózsafüzér, keresztút) is szerepelnek, együttműködés a többi albertfalvi kis közösséggel.

Az évközben meghirdetett programokra mindenkit szeretettel hívunk.

Takács Károly

5. AZ ALBERTFALVI KERESZTÉNY CSALÁDOK KÖZÖSSÉGE

HÍVJUK ÉS VÁRJUK A CSALÁDOKAT

1988 őszétől dr. Verbényi István nyugalmazott plébános atyánk buz-dítására négy házaspár havonta találkozott és ezekre az összejevetelek-re hívott másokat is. Most már csak három csoportra tagolódva férünk el egy-egy család otthonában találkozóinkon.

Együttléteink alapvető célja, hogy a megélt hitből származó tapaszta-latainkat egymással megosszuk, és egy-egy jeles alkalommal gyermeke-ink is találkozzanak egymással. Szeretnénk részt vállalni fiataljainknak a házasságra, a családi életre való felkészítésében.

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye 1994-ben megtartott zsiná-tának dokumentumából két mondat jól megvilágítja, hogy mit és miért kell tennünk: „A házastársi-családi közösségeknek együttesen kell meg-találnia Isten tervét... (Familiaris consortio 49.). A család nem zárkozhat magába, hanem meg kell nyílnia a nagyobb közösségek felé.”

A három csoportunk részben a házaspárok életkora, részben a csalá-dok aktuális gyerekszáma alapján formálódott:

1. Ósházás csoport

Van már köztünk ötvenes éveiben járó ember, de jellemzően a 40 éve-sekből áll a derékhad. Változó a családok gyermeklétszáma, 2 és 5 között. A csoport szervező lelke: Bató Andrásné Márti (1116 Bp., Szatmárhegy u. 13.; Tel és fax: 208-3989). 10-12 család tartozik a csoportba.

2. Középső házás csoport

Jellemzően a harmincas éveikben járó szülők tartoznak ide, zömmel há-rom gyermekkel. A csoport összetartását többen is végzik. Közülük Szabó Andrást és Kittit (1119 Bp., Bikszádi u. 8/c. Tel: 205-9590) emeljük itt ki.

3. Fiatal házaspár csoport

A nevük magáért beszél. Köztük sem ritka már a három gyermekes család. A csoport vezetését, szervezését itt is megosztják. Elérhetőségük egyik lehetősége Míg Balázs és Orsi (1116 Bp., Fegyvernek u. 12. V. 49. Tel: 204-3197).

RENDSZERES PROGRAMJAINK

1. Csoporttalálkozó

A csoportok külön-külön általában havonta egyszer hétvégén egy este jönnek össze. Vannak alkalmak, amikor a csoportok a havi találkozójukat közösen tartják.

2. Varrókör

A feleségek és csak ők havi rendszerességgel péntek este „Varrókör”-t tartanak. Jót szokott tenni nekik.

3. Rózsafüzér

A keresztény családok közösségéből kerülnek ki túlnyomórészt a négy rózsafüzér koszorú tagjai. Ők családjainkért imádkoznak naponta egy tizedet a rózsafüzérből. Ha valaki imát kér, akkor azért a szándékért is.

4. Első pénteki engesztelés

1998 ősze óta – a nyári hónapokat kivéve – minden hónap első péntekjén este 9 órakor a templomban Jézus Szíve tiszteltére és engesztelésére imaórát tartanak a családok a plébánia családjaiért. A szülőkön kívül részt vehetnek fél vagy egy órát csöndesen imádkozni tudó gyerek is. Minden alkalommal gyóntatás és áldoztatás is van. Paál Kati (1116 Bp., Sáfrány u. 29. Tel: 382-6188) az első pénteki engesztelő liturgia, a taizé-i éneklés és muzsikálás irányítója is.

5. Családok tábora

1995 óta nyaraként 3-5 napot egy lelki vezetővel a szülők és a gyerekek együtt töltenek. A kezdetekben résztvevő öt család 13-14-re bővült. Az összlétszám 70-80 fő. Az eddigi helyszínek Bajót, Dobogókő és Lányfalu voltak.

Többnyire a plébánia területén élő fiatalok foglalkoznak a gyermekekkel a családok táborban, amíg a szülőknek külön programjuk van. Ezek a fiatalok részben rokon, részben baráti szálakkal kötődnek már a családközösséghez. A legfiatalabbak még középiskolások, idősebbjük főiskolát, egyetemet végez, vagy végzett. Az évek folyamán kialakult, hogy ki, melyik korcsoporttal tud a legjobban bántani.

Természetesen a táborban a résztvevő családok legnagyobb gyermekei is besegítenek, hogy a szülők egész nyugodtan lehessenek azokon a programokon, amelyek csak a felnőtteket érintik.

A 2002. évi családok tábora – július 24-28. között – Leányfalun a Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban lesz. A lelki vezetője Ábrahám Béla szalézi atya, aki hét évig volt a Don Bosco Katolikus Általános Iskola hitoktatója.

Az eddigi gyakorlatunkat szeretnénk ez évben is követni. A részvételi díj (kb. 20.000 Ft) minden család számára egyenlő mértékű, függetlenül a család létszámától. A jobb módúak külön adománnyal támogatják a tábort. Ez így senkit sem sért, és nem hoz kellemetlen helyzetbe. A gyermekvigyázók minden költségét a tábor költségvetéséből biztosítjuk. Eddig 17 család jelentkezett. Most már csak feltételeSEN tudunk jelentkezéseket elfogadni. Jelentkezés Bató Andrásnál, tel. 208-3989.

Feladatok, amelyek megoldásához áldozatot vállalókat várunk:

1. Hírlevél szerkesztése és terjesztése.

Bebizonyosodott, hogy a Hírlevél fontos szerepet játszik az albertfalvi családok közösség életében. Tájékoztatót, keretet ad a működéshez, az összetartozás érzését adja, és segít a programok korai egyeztetésében. Ehhez társszerkesztőket, terjesztőket hívunk és várunk. Jelentkezni a csoportok vezetőinél és Bató Mártinál lehet.

2. A családközösség bekapcsolódása a jegyesoktatásba.

Előre meghatározott témák előadását, a családoknál az egyes kérdések helyszíni megbeszélését a családközösség családjai a házasságra készülőknél ajándékol adhatnák az erre fordított szeretetükkel és idejükkel együtt. Jelentkezni Hollai Antal plébános atyánknál vagy Bató Andrásnál (208-3989) lehet.

Bató András

6. A KÖZÉPSŐ HÁZAS CSOPORT

Talán 1993 egyik vasárnapi miséje után kezdődött, amikor Márti megszólított minket és elhívott a mostani ősházás csoport összejövetelére. Nagyon jól esett az invitálás, melyhez egyre többen csatlakoztak, végül a helyszűke miatt '95-ben egy újabb fiatal házasságot hoztunk létre: Feri – Brigitta, Zoli – Kati, Traubi – Kriszti és mi. Havi összejöveteleinket

a család apraja-nagyjával együtt szombat délutánra tettük, akkor még meglehetett az összesen 5 gyerek mellett. 2001-re a házaspártunk ötszöröse duzzadt, jelezve, hogy mennyire fontos ez a mai keresztény családok számára. Elsorolni is nehéz: Zoli – Kati – 3 gyermek, Vili – Detti – 2 gyermek, Feri – Edit – 2 gyermek, Sáros – Edit – 3 gyermek, Feri – Brigitta – 3 gyermek, Tibor – Rita – 2 gyermek, Tomi – Zsuzsi – 4 gyermek, Ádám – Magdi – 2 gyermek, és mi 3 gyermek. 9 család 24 gyerekkel, át kellett térnünk nekünk is az esti összejövetelekre.

Ez az év is bizonyítja, hogy nem adtuk fel a gyerekekkel való kiruccanást sem. 2001 októberében Makkosmárián egy szalonnasütéssel egybekötött találkozót szerveztünk, melyre a másik két családós közösségből is hívtunk családokat. Izgalmas volt a gyermekcsapat egy részének eltűnése az erdőben, majd a megkeresésükre indult újabb csapat hasonló módon való eltűnése, melynek a szülői szigor vetett véget. Az alkony közeledtével a tábor tüzet körülülve népdaloztunk, melyre a gyerekek még sokáig emlékeztek, milyen jó volt.

A sikerre való tekintettel 2002. április 13-án húsvét időszakában ugyanide tervezünk szalonnasütést, de előtte (fakultatíve) Makkosmária – Végvári szikla – Csillebérc – Makkosmária útvonalon gyermeklejárásztúra indul. További info a családós hírlevélben is lesz, mindenkit szeretettel várunk!

Novemberben Nágl Jóska és Marcsi tartottak előadást a gyermekek felnőtté válásának idejéről, de szó volt még a régi albertfalvai közösségről és Keglevich atyáról. Köszönjük Nekik ezt a szép estét!

Januárban Füzes Ádám káplán atya Tiborék lakásavatására jött el, és őskeresztény templomokat mutatott be liturgikus szempontból, diavetítés keretében. A színvonalas előadásban megérthettük a templomi szimbólumok ősi értelmét, a liturgikus berendezési tárgyak használatát a Santa Maria in Cosmedin, a Santa Sabina és a San Clemente templomokban. Még óráig tudtuk volna hallgatni és magunkba szívni ezeket az élményeket, ha ebben az idő múlása nem akadályozott volna meg bennünket. (Lsd. bővebben az Új Ember havi lapjának februári száma, 7. oldal, Füzes Ádám: Kapuja a Mennynek. Igeliturgia – de hol?)

Februárban 5 albertfalvai család tudott eljönni a busójárásba. Pécssett 1 napot eltöltve ismerkedtünk a város szépségeivel, majd délután megmásztuk a Misina-tetőt. A Kolping-ház adott családias szállást és reggelit. Vasárnap 1 9-es misére a belvárosi templomba (Dzsámi) mentünk,

majd a Vasarely és a bányászati múzeum adott kikapcsolódást. Délután Mohács volt az úti cél, ahol színvonalas nemzetiségi néptáncsoportok műsorát láthattuk, a busók ágyukat durrantgattak, állandóan vonultak a tömegben riogatva, kolompolva vagy éppen barátságosan, hogy lencsevégre is lehetett őket kapni. Jövőre is megyünk! (Hamvazószerda előtti szombat, vasárnap.) „Állítólag az esti és reggeli párnacsata volt a legjobb” – vélekedtek a renitensek.

Anagybójtai előkészületek jegyében március 2-án Viliéknél jöttünk össze és a New Age-ről volt szó Gál Péter könyve alapján. Március 23-án pedig Feri és Brigitta lesz a házigazda és az Isten-képiség a gyermeknevelésben témáról beszélgetünk.

E mellett a csoport az énekkar munkájában és fellépéseiben, a taizés zenélésben, a varrókőri munkában is aktívan részt vesz.

Körünkben köszönhetjük egyházközségünk világi elnökét is, így remélhetőleg még közvetlenebbül is bekapcsolódhatunk egyházközségünk hitéletébe.

AZ ÁPRILIS 13-AI CSALÁDOS KIRÁNDULÁS RÉSZLETES PROGRAMJA

10³⁰ – 11⁰⁰ között találkozunk a Makkosmáriai templom mögötti réten. Kocsival való megközelítése: Egér út – M7-M1-es autópálya közös szakasz (Auchan előtt) – majd M1-es (jobbra kanyarodj) első lehajtója Budakeszi-Törökbálinti letérő. A STOP táblánál balra Budakeszi felé kanyarodj. A látnivaló gyönyörű: Kecse hegy, Csíki hegyek, Farkas-hegyi reptér (ahol 10 percre érdekes megállni és megcsodálni egy pár vitorlás és kétfedelees indítását és landolását). Beérkezve Budakeszire a főút jobbra kanyarodik, (22-es végállomása), piac, CBA (szalonna, kenyér stb. ha még nincs) a 22-es busz vonalán, a kaptató közepén a sárga katolikus templom előtt jobbra kell kanyarodni Makkosmáriára. 2 km-es makadám út vár még, elején végén macskakövel (20 km/h ajánlott). ? Albertfalva – Makkosmária 30 perc.

11⁰⁰ gyermekfárasztó túrakör indul a rétről zöld jelzésen a Végvári sziklához egy kis mászással, majd piros jelzésen Csillebérc – Magas-kő – Makkosmária. A tűzörzők közben a tüzet meg fogják rakni és kiváló parázs mellett kenyeret és szalonnát tudunk pirítani (13⁰⁰ – 15⁰⁰) 15⁰⁰ – 16⁰⁰ foci.

16⁰⁰ Mise a templom kápolnájában, 17⁰⁰ – 18⁰⁰ Csacsi rét kistúra

18⁰⁰ – 20⁰⁰ tábortűz, gitár, ének, hangulat, majd hazaérkezés. Eső esetén a program elmarad.

Hoznivalók: meleg ruha, esőköpeny, enni- és innivaló (szalonna, kenyér, hagyma), esetleg kis ülszékek igény szerint, nyársfaragáshoz bicska.

Hasznos tanács a gyerekeknek: a természet Isten alkotása, ne zavarj meg zajongással, kiabálással, csodáld az erdőt minden élőlényével és ne pusztíts el belőle semmit! A szemetet a réten lévő szemetesbe dobjátok! Egy helyre rakd a ruháidat, hogy mindent megtalálj! A tűzzel ne játssz, mert kiég mindenki ruhája, no meg az erdő...

Ennél részletesebb információt Szabó Andrástól a 205-95-90-es (eltévedési esetekre: 06-30/287-44-42) telefonszámon lehet kérni.

Szabó András

7. A FIATAL HÁZAS CSOPORT

Történetünk két és fél évvel ezelőtt kezdődött, amikor a korábbi hittanos évekből fennálló, de már lazuló baráti szálakat szorosabbra fűzve elhatároztuk, hogy a már működő családos közösségek mintájára rendszeresen találkozunk.

Valamennyien fiatal házasok vagyunk, a családalapítás és a közös élet kezdeti nehézségei hoztak össze bennünket. Általában havonta találkozunk mindig más családnál, amikor a házigazdák vetik fel a témát, vezetik be a kötetlen beszélgetést.

Az összejövetelek témái között szerepeltek a házasságkötés utáni első problémák: a másik szokásainak, elvárásainak, rokonainak elfogadása; az önálló közös élet nehézségei: az eltérő életvitel összeegyeztetése, a család gazdálkodása, a munkamegosztás, de volt szó a magyarok eredetéről vagy a mesék világáról is, amikor tudtunkon kívül egy mese szereplői lettünk. Mivel – Isten segítségével – ősztől minden családban lesz legalább egy gyerek, a választott témák között az utóbbi időben a gyermeknevelés kérdései is előtérbe kerültek. Szinte minden estét vetélkedővel, játékkal fejezünk be.

Együtt izgultunk végig házasságkötéseket, vizsgákat, gyerekvárás, lakáskeresést, állásváltoztatást. Néha közelebb kerülünk egymáshoz, amikor egy-egy messzebb szakadt pár újra Albertfalva közelébe költözik, aztán újra nagyobb lesz a távolság, hiszen van aki elköltözött Budapestről, sőt bizony olyan pár is akad, aki havonkénti találkozónkra Németországból utazik haza. Az elmúlt két és fél évben a 9 pár 13 lakását láttuk.

A havi összejöveteleken kívül kirándulásokat, nyaralást egyéb közös programokat (pl. színház) is szerveztünk. Nagyjából egyútt járjuk végig a keresztút állomásait és szinte hagyománnyá vált az évenkénti átlatkert-látogatás is.

Mig Balázs

8. AKTK DÖNGICSÉLŐ NYUGDÍJAS KÖR

Az albertfalvai idős keresztény emberek körében igényként jelentkezett, hogy egy nyugdíjas klub alakuljon. Erre legalkalmasabb lehetőségnek az Albertfalvi Keresztény Társ Körön belüli megalakulás látszott. 1994 májusában Murányiné Molnár Katalin szervezésében és vezetésével megalakult a Döngicsélő Nyugdíjas Kör. A célja az volt, hogy összefogja, és programot adjon a keresztény elveket valló és ezt igénylő, idős, egyedül élő és családos embereknek.

A klub megalakulása óta heti rendszerességgel foglalkozást, összejövetelt tartunk a Gyékényes utca 45-47. szám alatt lévő közösségi házban. A beszélgetéseken túl érdekes cikkek, olvasmányok (vers, novella) felolvasására, rendszeres közös imádság, éneklés elvégzésére is sor kerül.

2001-ben videó vetítést, csoportos parlamenti, Szent István bazilikai, gellérthegyi stb. látogatást, egész napos autóbusszos zárandoklatot Pápara, Bakonybélbe is szerveztünk. A Kántorképző idején porta szolgálat kíségetést vállaltunk és Mikulás ajándékot készítettünk a Don Bosco óvodások és a kis iskolások részére.

A heti foglalkozásaink és rendezvényeink nyíltak, és ezért az érdeklődőket szeretettel várjuk minden kedden 14.00-16.00 óra között a Gyékényes utca 45-47. szám alatt lévő Albertfalvi Községi Házban.

*Csernus Gáspár
vezető*

9. AZ ALBERTFALVI KERESZTÉNY TÁRSAS KÖRRŐL

Rövidítés: AKTK, az alakulás éve: 1993., a taglétszáma: 235 fő.

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kört Dr. Verbényi István, akkori plébános kezdeményezésére 18 lelkes albertfalvi alapította 1993. decembereében a Don Bosco Iskola ebédlőjében.

Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör célja a Dél-Buda területén, elsősorban Albertfalván élő állampolgárok sajátos érdekeinek feltárása, képviselete és szolgálata, a helyi demokrácia, az öntevékenység és az ön-

szerveződés fejlesztése, segítése, valamint a keresztény erkölcsi felfogás szerinti életmód támogatása.

Az AKTK keretein belül működik a Döngicsélő Nyugdíjas Klub, amely keddenként tartja összejöveteleit a Gyékényes utcai közösségi házban. Vezetője jelenleg Csernus Gáspár. Kisebb-nagyobb megszakításokkal eredményesen szolgálják a fiatalság testedzését az AKFC és az ASC labdarúgó csapatok. Korábbi években Fülemüle Bábcsoport is működött a Társas Kör keretei között, melyet Büky Zsuzsanna vezetett. Az AKTK rendszeresen szervez zenés, táncos mulatságot, ezeken gyakran a tagjaiból álló BEATORLÓK együttes játszik. Sikeres programok voltak az elmúlt években a zenés kávéházi rendezvények, ahol hangulatos zene mellett találkozhatott Albertfalva fiatalabb és idősebb generációja egymással. Gyakoriak az ismeretterjesztő előadások.

Immár több éves hagyományra tekinthet vissza a plébániai karitással együtt szervezett Katalin-napi Karitás Bál. Ezeknek lelkes háziasszonya Murányiné Molnár Katalin.

Tagjait a programokról, eseményekről a 2-3 havonta megjelenő Hírlévélben tájékoztatja. Az eseményekről rendszeresen felhívást közöl az Albertfalvi Egyházközségi Levél, a sikeres programokról ugyanebben az újságban lehet olvasni beszámolókat.

Minden évben 2-3 autóbuzos kirándulást szervez az AKTK. Így emlékeztetése az egri, az ópusztaszeri, a pápai és a veszprémi kirándulások.

Szorosan együttműködik az Albertfalvi Plébániával, az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskolával és az Albertfalvi Don Bosco Iskola Alapítvánnyal.

A Társas Kör kezdeményezte és valósította meg széleskörű összefogással a templom előtti két zászlótartó rúd ismételt felállítását. Ezek nemzeti ünnepeinken emelkedett hangulatú ünnepélyes zászlófelvonásnak adnak helyt.

Albertfalva más civil szervezeteivel (Mi Családunk Egyesülete, Albertfalvi Polgárok Köre) közösen rendezi meg évről-évre a négy napos „Albertfalvi napok — Szent Mihály napi búcsú” rendezvényt, amely csütörtöktől vasárnap estig tart, és melynek programjában ünnepi szentmise, sportverseny, hangverseny, fórum és vitaest is szerepel.

A XI. kerület más keresztény, polgári szellemiség civil szervezeteivel (Karolina Egyesület, SZIE) együttműködve rendezi meg minden évben 1995 óta november végén a „Lelki—Szellemi Hétvége” háromnapos programot. Az elhangozott előadásokat kötetben adja ki. Az eddigi neves elő-

adók között szerepelt Dávid Ibolya, Kondor Katalin, Lovas István, Matolcsy György, TERNYÁK Csaba.

1997 karácsonyára megjelentette reprezentatív kivitelben az Albertfalvi Templom nyolc boldogságot ábrázoló üvegablakait, A Hegyi Beszéd öt nyelven címmel. Másik kiadványa a Társas Körnek „Albertfalva társadalma” című szociográfiai tanulmány, melyet VIRT László írt.

A Társas Kör fiatalabb tagjai minden évben több táborot is szerveznek. Legutóbbi évnek a Balatont gyalogosan megkerülő zárandoklat volt kiemelkedő programja.

Évről-évre kiosztja az Albert Herceg díjat, egy-egy olyan személyiségnek, aki sokat tett Albertfalváért. Az eddigi díjazottak között szerepel többek között Dr. Verbényi István plébános, Beleznay Andor, VIRT László.

A Társas Kör többszöri nekifutásra 2002. elején indította meg a Szent Mihály Akadémiát. Itt havonta színvonalas tudományos ismeretterjesztő, politikai, művészeti előadásokat hallgathatnak meg az érdeklődők. A Szent Mihály Akadémia mentora SÜMEGH László.

2001. november 11-én megalakult a Mahunka Imre Olvasókör. Célja a könyv szeretetének ápolása és az olvasási kultúra növelése. Első közös olvasmány Kovács István A gyermekkor tündöklete című önéletrajzi ihletésű visszaemlékezés.

2001-ben a Társas Körhöz csatlakozott a Mosoly Társasága.

A Társas Kör a tagdíjakból és az elnyert pályázati pénzekből finanszírozza működését. Főbb támogatói: Budapest XI. Kerületi Önkormányzata, Don Bosco Iskola Alapítvány, a Család- és Szociális Minisztérium és a Budapesti Főváros Önkormányzata. A pályázati felelős VAS GÁBOR.

A Társas Kör 8 főből álló választmány irányítja, amely havonta tartja üléseit. Az ülések nyitottak. A működést 3 fős ellenőrző bizottság felügyeli.

Vezetők: Kiss Gábor elnök, Körtvélyessy András alelnök, Sümegh László alelnök. 2002. január 1-től pénztáros: Illavszky István.

Cím: 1116 Budapest, XI. kerület, Gyékényes utca 45–47.

A Társas Kör örömmel veszi újabb lelkes tagok jelentkezését. A belépéshez két korábbi tag ajánlása szükséges.

Ezúton is köszönöm azt a fáradozását minden kedves tagtársunknak, melyet a Társas Kör eredményes és magas színvonalú működéséhez nyújtott. Kérem mindnyájuk aktív segítségét, közreműködését továbbra is.

Kiss Gábor, elnök

„MALEZI”

MEGALAKULT A MAGYAR LITURGIKUS ÉS EGYHÁZZENEI INTÉZET

„Célszerű, hogy a területileg illetékes egyházi felsőbbbség (...) liturgikus bizottságot szervezzen a liturgia tudományában, az egyházi zenében, egyházművészetben és lelkipásztori kérdésekben jártas szakemberekből. Ezt a bizottságot lehetőleg segítse egy liturgikus lelkipásztori intézet, melynek tagjai között legyenek világi szakértők is.” (Sacrosanctum Concilium zsinati dokumentum, 44. rész)

A liturgia ünnep. Az ünnepen az emberek kiszakadnak a mindennapokból, ápolják a közösségi tudatot, emlékeznek, és örvendeznek – az öröm oka pedig maga az ünnep tartalma. A keresztény ünnep tartalma pedig Krisztus, mint Isten ajándéka, értünk élt élete, halála, s főként feláldozása, mert ez hitünk középpontja és lényege. Ezért a keresztények közösségi összejövetelei kezdettől fogva erről a „Krisztus-eseményről” szóltak, s szólnak ma is. Igen ám, de az egyház emberi közösség is, nem csak transzcendens, a liturgia pedig igazodik ahhoz a közösséghez, ahol gyakorolják. Ezért kellett az Egyház története folyamán számtalanul megújítani, alakítani rajta, hogy ne váljék érthetlenné a közösség számára. Ráadásul az ógyház folyamatosan kikristályosodó tanítása is megjelent benne. Ez az állandó alakulás hozta létre a liturgiának azt a hihetetlen gazdagságát, amelyben fellelhető a népek kultúrájának és mentalitásának sokszínűsége, s amelyből ma szerte a világon merítenek keleti és nyugati egyházak közösségei. Így érthető, hogy a liturgia a teológián és az egyháztörténelmen belül önálló tudománnyá fejlődött – a szorosan hozzá kapcsolódó egyházzene és egyházművészet mellett, hiszen a keresztény zene és művészet sajátos eszközeivel szintén a keresztény meggyőződést tárja a világ elé. Ezt felismerve a papnevelő intézetekben is elkezdtek oktatni. A legnagyobb probléma a liturgiával kétségtelenül az, hogy a századok folyamán egyre inkább papi funkcióvá vált, de legalábbis

a nép egyre kevésbé vett részt rajta aktívan. Az emberek hallgatták a misét, nem volt aktív szerepük. Az Egyház gazdag öröksége megkövesedett, értelme elhomályosult, misztifikálódott.

Ezen a helyzeten változtatott a II. Vatikáni Zsinat: a liturgikus cselekményeket az egész Egyház végzi, tehát a papság és a nép, s ismét feltárlanak az Egyház elfeledett kincsei, a különböző hagyományokból született szövegek, cselekmények. Ezen kívül – hogy ez a munka valóban magas szinten folyjék, a liturgia tudománya pedig kutatható, rendszerezhető és megismerhető legyen, bizottságok jönnek létre, amelyek a liturgia ismeretének, szellemiségének és lelkiiségének elmélyítésére hivatottak.

Magyarországon a Püspöki Konferencia e célból hozta létre ez év január 1-jén a Magyar Liturgikus és Egyházzenei Intézetet, a MALEZI-t. A MALEZI bekapcsolódik a más országokban már működő társszervezetek munkájába, igyekszik előmozdítani az istentiszteleti és egyházzenei életet, hogy minél teljesebben megvalósulhasson a tökéletes istendicsőítés és az emberek megszentelése. Megszervezi a még hiányzó magyar szertartáskönyvek, énekeskönyvek elkészítését, szakkönyvtárat szeretne megteremteni, és szakmailag támogatni kívánja a lelkipásztorokat, karnagyokat, zenetanárokat, kántorokat, s továbbképzéseket szervez. A MALEZI igazgatója dr. *Verbényi István*, felügyelője a püspöki kar részéről *Konkoly István* szombathelyi püspök. Az Intézet két szekcióból tevődik össze: liturgikus és zenei szekciókból. A liturgikus rész vezetői: *Füzes Ádám* főreferens és *Káposztássy Béla* (váci megyés atya), a zenei rész vezetői: *Varga László* váci székesegyházi karnagy és *Vavrinyecz Veronika* zenekutató.

Az Intézet szeretné, ha mind szélesebb körben figyelembe vehetné a lelkipásztori gyakorlat során felmerülő kérdéseket, javaslatokat és észrevételeket.

A MALEZI ideiglenesen a Tábori Püspökség épületében működik (1054 Budapest, Szabadság tér 3.). Állandó székhelye pedig a Városligeti fasor 42. alatt lesz.

István atyának és munkatársainak eredményes munkát kívánunk!

Elérhetőségük: Internet: www.malezi.hu

E-mail: malezi@katolikus.hu

Vámos Tamás

Újra Kántorképző

Immáron tizedik tanévét kezdi Albertfalván az 1951-ben alapított nyári kántorképző. 1993-ban költözött ide, előtte évtizedekig a Belvárosban, a Központi Szemináriumban működött. Az elmúlt évtizedben a kedves hívek bizonyára megszokták, megszerették a június vége felé érkező, zömében középiskolás gyerekeket, akik nagy lelkesedéssel áldoznak egy hónapot nyarukból a szent zene tanulására. Többen járnak önök közül is ilyenkor a kántorképzősök kedd–csütörtök–szombat reggeli 9 órás énekaros miséire, vagy a szerda esti ünnepélyes vesperásokra.

Növendékeink között sok vidéki és határon túli is helyet kap. Érkeznek Délvidékről, Erdélyből, Kárpátaljáról és Felvidékről. Elszállásolásuk sajnos nem megoldott. Azok a szerzetes házak, akik szállást adnak, nagyon messze vannak (1-1,5 óra), a közelben pedig csak drága kollégiumot találtunk, amit sokan nem tudnak megfizetni.

Az elmúlt években is voltak, akik vendégül láttak júliusra kántorképzősöket. Most is arra kérjük a kedves testvéreket, hogy aki teheti, fogadjon be albérlőként egy-két gimnazista korú kántorképzős növendéket, szimbolikus összegért is akár (pl. 10.000.-Ft/hó/fő). Ez nagy segítség lenne, és nem csak anyagilag, hanem hogy ezek a gyerekek ne lézengjenek Budapesten, hanem otthon érezhessék magukat benne. Szállásadásra jelentkezni a plébánián lehet!

Szeretettel várunk mindenkit a Kántorképző közös liturgiáira!

Dr. Verbényi István igazgató és Füzes Ádám titkár

KÁNTORKÉPZŐ 2002. ALBERTFALVA

A tanfolyam ideje: június 20 – július 25.

Szentmisék: Kedd, csütörtök, szombat 9^h Vesperás: Szerda 18^h

Elérhetőség: A plébánia címén, illetve: kantorkepzoz@katolikus.hu

www.kantorkepzoz.on.hu

Kiállítás Kada Lajos érsek úr emlékére

Több újság, rádióállomás, televíziós csatorna hírül adta már, hogy 2002. március 2-án emlékkiállítás nyílt az *Albertfalvi Helytörténeti Gyűjtemény és Iskolamúzeumban*, Dr. Kada Lajos érsek úr életútjáról. Írásomban nem szeretnék foglalkozni a megjelent médiahírekkel, inkább azon előzményekkel, melyekről nem tud a közvélemény, mely események megelőzték a kiállítás létrejöttét.

Az 1991-es magyarországi pápalátogatás során ismertem meg az érsek urat, amikor több napon keresztül a Szentatya közvetlen környezetében tevékenykedett, fordította magyarra az ő beszédeit, segítette őt eligazodni az események sodrában, a több százezres forgatagban. Ak-

kor minden eseményt videószalagra rögzítettem, és helyeztem el a múzeum videótárában. Már akkor figyeltem igen sok jó emberi tulajdonságára, ügybuzgalmára, hivatásszeretetére, kötelességtudására, önzetlenségére, szeretetet, segítséget, kedvességet árasztó egyéniségére. Ezt követően több év telt el, míg nem tudomásomra jutott, hogy nyugdíjazását követően Albertfalván fog letelepedni, itt fog lakni. Amikor azt is megtudtam, hogy rengeteg emléktárggyal, több ezer fényképpel fog hazatérni, elhatároztam, hogy segítségével kiállítjuk ezeket, hogy Albertfalva lakói is megismerjék a fél világot bejárt főpap „kincseit”, emlékeit, ajándékba kapott kegytárgyait. Személyes megismerkedésünkkor meg is említettem neki elképzeléseimet, melyeket ő nagy örömmel fogadott, és felajánlotta segítségét.

Utoljára a múlt év nyarán találkoztam vele, amikor a róla írt könyv bemutatója volt. A könyv nevemre történő dedikálásakor is úgy váltunk el egymástól, hogy rövidesen hozzáfogunk a kiállítás elkészítéséhez. Én már akkor láttam, hogy egészségi állapota ebben őt meg fogja akadályozni és egyedül maradok elképzeléseink megvalósításában. Sajnos így is történt, az elmúlt év novemberében bekövetkezett halála végleg eldöntötte, hogy nem tud nekem segíteni e nemes cél megvalósításában. Segítségemre Palotai Erzsébet sietett, aki egyetlen örökösként rendelkezésemre bocsátotta a teljes anyagot.

Nagy megtiszteltetés volt számomra, hogy bepillantást nyerhettem egy olyan ember életébe, az írásokon, fényképeken, magánlevelezéseken, hivatalos iratokon, iskolai bizonyítványokon keresztül, aki egész életében azon fáradozott, hogy kapcsolatokat alakítson ki diplomáciai munkája során, segítse az arra rászorulókat, közvetítsen olyan emberek, embercsoportok között, akik erre rászorultak. Ahogy egyre beljebb és beljebb haladtam az óriási anyag feldolgozásában úgy közeledtem hozzá érzelmileg. Így tudtam csak kialakítani olyan csomópontokat, melyek meghatározói voltak életének. Az édesanyja iránti szeretet, az előjárói iránti alázat, a barátok keresése, a vidámság, hazánk jó hírnevének tolmácsolása a világban, mind-mind olyan mozgatórugók voltak, melyek irányították tevékenységét, végig kísérték egész életét. Utólag már csak sajnálhatom, hogy csupán élete végén ismerhettem meg az érsek urat személyesen, de a kiállítás elkészítése során valamit pótolhattam e hiányból. Így saját példából kiindulva különösen azoknak ajánlom a kiállítás megtekintését, akik nem ismerték őt személyesen, mert annak megte-

kintése során szert tudnak tenni olyan érzelmi telítettségre, mint én tudtam.

Nem volt az véletlen, hogy a kiállítás megnyitása során, a vendégek köszöntése után olyan embernek adtam át a szót és kértem meg a kiállítás megnyitására, mint Spányi Antal püspök úr, aki nagyon jól ismerte az érsek urat, és megnyitó beszédében élethűen tudta leírni az ő munkásságát.

SPÁNYI ANTAL PÜSPÖK ÚR MEGNYITÓ BESZÉDE

A II. Vatikáni zsinat a **Christus dominus** kezdetű **Határozat** a püspökök pásztori szolgálatáról az Egyházban arról beszél, hogy a püspökök az apostolok helyébe lépnek, mint a lelkek pásztorai, és a római pápával együtt az ő tekintélye alatt az a küldetésük, hogy megőrökötsék Krisztus, az örök pásztor művét. Krisztus ugyanis az apostoloknak és utódaiknak adta a parancsot és a hatalmat, hogy minden népet tanítsanak, az embereket megszenteljék az igazságban, és mint nyájat legeltessék. Így tehát a **püspökök** a nekik adott Szentlélek által a hit igaz és hiteles tanítói, igaz és hiteles **főpapok** és **pásztorok** lettek.

Ma ezzel a kiállítással egy szeretett és megbecsült testvérünknek: Egyházunk főpapjának, a kerület díszpolgárának **Dr. Kada Lajos érseknek** állítunk emléket, aki kitűnt **emberségével, tehetségével** és a rábízott **szolgálatban való állhatatos hűséggel**.

Talán akik csak felszínesen látták életét, azt hihették: szerencsés ember volt. Hiszen Rómában tanult, bejárta a világot, egyszerű emberekkel találkozhatott, jelentős eredményeket ért el pályáján.

De akik jobban ismerték, tudják, hogy sok nehézségekkel kellett megküzdenie a hivatás vállalásánál is, nem volt könnyű az idegenbe szakadás, és nem volt könnyű a sok-sok kényes feladat ellátása, és végül a hazatérés, a betegség ideje, melyről ő maga mondta kollégájának egyszer: „nem így képzeltem életem alkonyát.”

A kiállítás bőséges anyaga megmutatja nekünk az **embert**, ill. megmutatja nekünk néhány vonását ennek a különleges életút állomásainak. Láthatjuk a kisgyermeket, aki bizalommal kacag a világra, a növekvő fiúcskát, a hivatást elfogadó komoly fiatalembert. A fényképek bemutatják a római kispapot, a germanikust piros reverendában, az első miséjét bemutató fiatal újmisést, a diplomáciai szolgálat állomásait a különböző földrészekben és az Istentiszteleti és Szentségi kongregáció titkárának életét.

De látjuk mindig az embert: barátok között itthon a Balaton partján, vagy messze távoli vidékeken, idegen szokásokat követő emberek között. Vagy láthatjuk megrendülését édesanyja temetésén, akihez fűződő szeretetét mutatja az újmisésh meghívóra saját kezűleg írt néhány személyes mondat is. Megbecsülték, szerették, értékelték, nem csak kivételes adottságai miatt, hanem emberi közvetlensége miatt is.

A kiállítás tárgyai valamit megsejtetnek velünk ebből a kivételesen gazdag életútról. Néhány képen láthatjuk őt a politikai és társadalmi élet vezetőivel, az Egyházi elöljárókkal és magával a Pápával is, akik megbecsülésük jeleként találkozásuk emlékére ajándékokat adtak neki. **Jellemének kivételes szilárdsága** mutatkozik meg ezeken a képeken is, melyek tartását, méltóságát mutatják. Tudta fogadni a tisztelet megnyilvánulását, de tudott maga is tiszteletet adni. **Tudta a helyét az életben**, és ez nagy dolog, a legnagyobbak sajátja.

Látjuk a kiállítás képein mint erélyes főpapot, aki teljesíti küldetését. Jelmondata „Verbum tuum”, a „Te szavadra” volt. Ezzel a lelkülettel, a meghívást és küldetést adó Isten és Egyháza szeretetében és a hozzá való hűségben vezette a liturgiát, találkozott a hétköznapiak egyszerű embe- reivel és tárgyalt a közélet képviselőivel, intézett és vitt végbe sok különleges és kényes megbízást, és tanított: sok-sok szentbeszéde mindig gondosan felépített, előre megfogalmazott és kidolgozott volt, ezekre a megnyilatkozásokra mindig gondosan készült, tudta felelősségét. Ezek a tanítások mindig megalkuvás nélkül, hűségesen közvetítették az Egyház tanítását, a Szentszék szándékait.

Mint főpap, az **Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció** titkáráként tevékenyen segítette nem csak a világegyház életét, hanem a magyar liturgikus élet megújulását is: az ő aláírásával került ki magyar nyelven a papság kezébe pl. a négykötetes Liturgia Horarum, a zsolozsmáskönyv.

Egy olyan ember életének néhány pillanatát látjuk, aki különleges életutat járt be. Megismert messze távoli vidékeket, idegen szokásokat, látott gazdagságot és szegénységet, akit szerettek és akinek olykor – küldetése következtében és hűséges teljesítése miatt – ellent is mondtak.

A képek nem mutatják meg, de tudjuk, ez a főpap mindig megmaradt magyarnak, hazáját és népét szerető embernek, nem csak nyelvét, kiejtésének tisztaságát őrizte meg az idegen ajkú népek között eltöltött életem át, hanem haza húzó szívét is. Adakozó jóságát, nagylelkűségét, tettekben megnyilvánuló szeretetét nem vagyunk képesek bemutatni.

Számát se tudjuk, hányan fordultak hozzá segítséget kérve az életben: a római Szent István Házban vagy a Szent Péter téren, a világ különböző országaiban, de megtalálták őt saját szülőföldjéről is. Hány templomon és plébánián igyekezett segíteni ügyek intézésében és anyagiak mozgósításával, saját pénzének szétosztásával. Különleges szeretettel viseltetett keresztelésének templomával szemben is, megbecsülve nem csak a szépnek tervezett épületet, Isten házát, hanem megbecsülve azt a helyet is, ahol az első szentségben részesült, az istengyermekség kegyelmét kapta.

Nem tudjuk bemutatni a mások gondjával együtt érezni tudó embert, akinek nem csak kedves és figyelmes szava volt mindenkire. Nem tudjuk bemutatni a betegségében is hivatását gyakorolni akaró papot, aki kész volt mindig a lelkipásztori szolgálatra saját plébániáján és az ország más pontjain is. Nem tudjuk megmutatni azt az embert, akit Krisztus szeretete sürgetett tanúságtételre, Isten Országának építésére, a másikon való segítségre, a küldetés és szolgálat végzésére.

De akik ismertük, mégis megsejtjük mindezt, mindig mosolygós személyiségét, annak kisugárzását újra megtapasztaljuk Palotai Erzsébet, hűséges gondviselője és Beleznay Andor múzeumigazgató munkája nyomán, akinek köszönjük, hogy nem csak megőrizni akarják ennek a különleges életűnek emlékeit, hanem azok legalább részben bemutatásával mindannyiunknak örömet szereznek, és gazdagítanak is bennünket.

Hogy így lehessen, a kiállítást megnyitom.

Spányi Antal

A kiállítás megnyitása óta négy hét telt el. Azóta azok is megnézheték, akik akkor nem értek be a múzeumba, csupán az udvaron hallgathatták a megnyitót. Mind a szóbeli, mind az emlékkönyvbe beírt vélemények alapján elmondható, hogy kezdeményezésünk sikeres volt. Mind a Vatikáni Rádió, mind az Új Ember, mind a TV-11, mind az Új Buda, mind az MTI, mind a Duna Televízió hírei arról számolnak be, hogy a közvélemény igen pozitívan reagált az eseményekre.

A látogatókat nagy szeretettel várjuk továbbra is. A kiállítást szeptember végéig tartjuk nyitva, a múzeum hivatalos nyitvatartási idejében: minden kedden és csütörtökön 16 és 18 óra között.

Beleznay Andor

Miért?

Azon a novemberi hétfőn István atya felhívott és csak ennyit mondott: az érsek úr is elment. Bennem önkéntelenül is felmerült a kérdés: miért? Furcsa módon azonnal egy dal szövegének egy sora ötlött eszembe: „csak a jók mennek el”.

Amikor 93-ban, az első szabad választás után, az a megpróbáltatás érte hazánkat, hogy Antall miniszterelnök urat hazahívta a Teremtő, a televízióban sokszor hangzott fel ez az „Emlékdal”, amelyből idéztem. Talán a párhuzam is felfedezhető a két eset között, mert mindkettőjük akkor távozott, amikor nagyon nagy szükség lett volna rájuk országunkban, egyházunkban egyaránt.

Lajos atya hihetetlenül nagy tapasztalatát, széles körű kapcsolatait, de talán mindenekelőtt emberi és papi kvalitását érvényesíthette volna itthon is valamennyiünk javára. Titokban talán ő is abban reménykedett, hogy „nyugállományában” itthon fog aktívan tevékenykedni.

Nem így lett. A Gondviselés másképp gondolta. Tudjuk, hosszú távon mindig a Gondviselésnek van „igaza”, mégis mi emberi ésszel újra és újra csak azt kérdezzük: miért? Jelen sorok írója csak hálatelt szívvel köszönheti meg a Jóistennek, hogy személyes ismeretség fűzte Lajos Atyához, és magánemberként is sokszor beszélgethetett vele. Találkozhatott vele Rómában, itthon az utóbbi években szinte minden év végi hálaadásán, és amióta itthon élt, néhányszor meg is látogathatta lakásán. Mindig nagy-nagy szeretetet kapott, kaptam Érsek atyától. Ezért is tolt fel ajkamra a szó: Miért „csak a jók mennek el?”. De az „Emlékdal” szavait folytatva mondom: „Áldd meg őket Istenem”, Lajos atyánkat is.

Amen.

Madaras Gábor

Húsvét üzenete

A húsvét ünnepében köznapjainkhoz hasonlatosan együtt van jelen az elcsendesülés és felszabadult kitárulkozás, a szenvedés szomorúsága és a feltámadás öröme. A Nagyhét napjai is életünk változásait idézik: a befogadást, a Virágvasárnap dicsőítését, az utolsó vacsora misztériumát, a Nagycsütörtöki Olajfák-hegyi magányát, a Péteri megtagadást, a Pilátusi elítélést, a kereszt-gyalázatát, és mindehhez hitet adó feltámadást.

Nagypéntekre boruló sötétség teszi örök világossággá a feltámadás híret jelentő ifjú fényességét. Krisztus példát adva a keresztúton háromszor is felállt és vitte tovább keresztjét. Ő tudta, és emberfiaként hitte a kereszthalál utáni feltámadást.

Hányszor érezzük úgy, hogy saját keresztünk cipelésébe beleroppa-nunk, elesünk és nincs tovább, nem tudunk talpra állni. S akkor környezetünk-ből, embertársainktól kapunk egy telefont, egy mosolyt, egy biztató szót, amelyben ott a harmadik nap üzenete, a feltámadás reménye, és felállhatunk, megyünk tovább.

A keresztfáról nemcsak a szenvedő Krisztus képét őrizték meg az evangéliumok, olvashatjuk és halljuk az Ő mondatait. A mérhetetlen megaláztatás, a töviskoszorú, az ostor, a kereszt kínszenvedése, a keresztre feszítés már túl van az elviselhetőség határán, és a válasz? „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek.” (Lukács 23, 34) Nem a megalázókhoz szól, hanem a megalázókért, a bűnösökért, a bűnőkért kéri a megbocsátást!

S az utolsó mondat: „Eli, Eli lamma szabaktani? vagyis: Én Istenem, én Istenem! Miért hagytál el engem?” (Máté 27, 47) A mérhetetlen emberi szenvedés szavai, és az emberi kétségbeesés hangja. De e szavak a Krisztusi hit erejét is hangozzák, mert az Atyát szólítja meg, a szenvedésben is Istenemnek, az Őt el nem hagyónak szólítja Őt. Amikor mindezeket el kell viselnem, akkor is az én Istenem vagy, és bizalommal szólhatok hozzád.

Ilyen kitartó hit gyümölcse a feltámadás öröme. Ilyen megtartó hit jutalma a húsvét vasárnap reggelének öröme, a feltámadást hirdető, újra megcsendülő harangszó, az allelujás ének.

A „hangos húsvét” jelző ezért maradhatott az ünnepen, és ez már a családi együttlét, a húsvéti közös asztal ünnepére figyelmeztet.

A nagyhét, a húsvét ünnepe nem csupán emlékeztet, minden történetében figyelmeztet és tanít. Nekünk üzen a ma élőknak: a húsvét lelkületével éljünk, a húsvéti lelkületet keressük. Nagypéntek felől húsvét vasárnapra mutat ez az iránytű, amelyet követve tévelyeghetünk, de el nem tévedhetünk. Kell ez az iránytű a ma, a huszonegyedik század emberének!

Sokáig nem fogjuk elfelejteni a 2001. szeptember 11-ei tragédiát. A gyűlölet diktálta, szenvedést szenvedésre halmozó, értelmetlen, öngyilkos merénylet, az önhittségünknek, az eldologiasult világnak üzent.

A legmagasabb szintű technika, a csúcstechnológia is kikezdehető. A legtökéletesebbnek hitt biztonsági rendszer, a szigorú repülőtéri vizsgálat is egy zsebben meglapuló, műanyag papírvágó késsel is kizárható. Vegyük észre, hogy a legbiztonságosabbnak hitt védelmi rendszer is esélytelen, ha az emberekben, ha bennünk nem működik a húsvét által hitelesített biztosíték, amit erkölcsnek nevezünk. A Harmadik napba való hit nélkül az erőszak csak erőszakot szülhet, a gyalázkodás csak gyalázkodást eredményezhet, az ellenségeskedés csak ellenségeskedéshez, a meg nem értés csak elutasításhoz vezet. Érzékelhettük ezt a távoli kontinenseken folyó pusztításokban, a közelünkben a koszovói tragédiában, de érzékelhetjük ezt, amikor a környező országokban a magyar szót vállalókat, a magyarságukat megvallókat bombákkal, a támadás szándékát jelző késekkel fenyegetik. De jelen van az eldurvult honi, politikai, az emberi méltóságot sem tisztelő honi politikai közjátékokban is.

Kik mindezeket teszik, nem ismerik a húsvétot, nem hallották a szenvedő megváltó golgotai üzenetét. Ha nem ismerjük, nem ismerik húsvét üzenetét, nem akarják vagy akarunk húsvét hitével élni, húsvét hitével válaszolni, akkor nem tanultunk semmit az az elköszönt huszadik századtól, akkor nem értettük meg nagypéntek üzenetét, akkor Pilinszky János figyelmeztetését a sorsszerű tragédiákra minden nap idézhetjük: „A tények mögül száműzött Isten időről időre átvérzi a történelem szövetét.”

De ha van hitünk, ha működik bennünk az a kis biztonsági rendszer, a morál, másfajta választ is adhatunk.

Szövényi Zsolt

Taize, az örök húsvét fényében

A Franciaországban található hegyvidéki falucska szerzetesi közössége egy mindenkire nyitott lelkeségi mozgalmat indított el. Céljuk, hogy az ima erejében bízva eltüntessék a népek közötti ellentéteket, eljőjön a béke a lelkekbe. A hit láthatatlan bástyafalait erősítik az ökumenizmus kötőanyagával, közben az Úr elveszett bárányait kimentik a világ fogságából, új célt adva életüknek. Emberekkel szövetségre lépő hídhoz lehetne hasonlítani mozgalmukat, melynek szikla szilárd tartópillére maga Krisztus.

Taizébe már sokan ellátogattak a magyarországi közösségekből is, mi 10 éve a húsvéti szent napokat ünnepelethettük itt együtt. Az áprilisi szél hol ködöt és esőt, hol vakítóan tiszta időt hozott. A szállásul szolgáló

barakkok egyszerűsége, az egytálételek, a hideg fürdés tartást adott számunkra. A hőlégbefúvásos sátrak szellősek, a térdelőszámolyok kényelmetlenek voltak egy-egy óra után, de egy nap múlva már megszoktuk és a maradandóbb dolgok felé fordultunk. A sok ima, ének és csönd puritán egyszerűségében lélekemelő volt. Az idő múlásával elfelejtettük a mindenre nyitott testvéri közösséget, családot alapítottunk és az élet újabb feladataival kellett megbirkóznunk.

10 év alatt eszmék, országok buktak el és újabbak jöttek létre, háborúk és viszályok keletkeztek. Az emberek is megváltoztak és a fiatalok is már másként gondolkoznak- hatalmasodott el bennünk az előítélet...Mégis elérkezett a 2001–2002-es taizés találkozó Budapesten.

Az albertfalvai templomban az első imareggelen felszakadtak az emberi elidegenedés és egoizmus zsákutcái, nyitottá vált mindenki a másik felé. Jel volt ez a Szent Mihály templom közösségének is, hogy bízzanak az ima erejében, mely megszünteti a gátakat közöttünk. E mellett kézzel foghatóan is megtapasztalhatták a jelenlévők Krisztus szavainak valóságát: „ha ketten, hárman összejöttek az én nevemben, ott vagyok közöttük”. A legbiztosabb pont Ő életünkben helytől és időtől függetlenül. Ő benne bízunk, hiszünk és remélünk, közelségét itt a földön is átélhetjük Skandináviától Új-Zélandig, Amerikától-Ázsiáig, néger, fehér, sárga vagy vörös bőrszínűek, különböző vallásúak egyaránt.

A taizés közösség egy szív és egy lélek volt, de különösen a szilveszter éjszakai virrasztásban. Antal atya éjfél előtt az Oltáriszentséget szentsegímádásra az oltárra helyezte. Mindenki letérdelt és a csönd egyesítette a lengyel, spanyol, olasz, orosz, német, angol és magyar imát. A csaknem fél órás csönd az eljövendő örök boldogság ízét hozta el az újév zárándokainak, erre a csodás ajándékra aki ott volt ismét vágyódni fog. Éjfél után a nemzeti himnuszokkal ünnepeltük az év első napját.

Kitty és András

Szükséges-e az Egyháznak a public relations?

*„Az ördög mindig profi, tehát az Egyház sem lehet amatőr”
(bajor szólás)*

Public relations – angol kifejezés, szó szerinti fordítása: közönségkapcsolat, magyarul pontosabb értelme arculatformálás, vagy kapcsolatteremtés.

Egy közösségnek így a plébániáknak is a környezetükkel kialakított viszonya egyaránt lehet pozitív vagy negatív, azonban mindkét esetben egy biztos, tudatosan fejleszthető. Plébánia vonatkozásában pozitív viszonyról akkor beszélhetünk, ha a közösségének hitéleti teljesítményét környezete elismeri, értékeli, pozitívnak minősíti. Ebbe a környezetbe tartoznak a templomot gyakran és kevésbé gyakran látogatók, ugyanúgy, mint akár a helyi Önkormányzat, vagy a környék intézményei. Az állandóan fogyatkozó hívek száma, valamint az egyre több üresen árválkodó templom miatt óriási jelentőségű, hogy egy keresztyén közösségről mennyi és milyen információ kerül ki a közvéleményhez. Meggyőződéssel állíthatjuk, hogy nem lehet feleslegesnek tekinteni az Egyházközség hírnevét, ennek a hírnevnek az ápolását. Viszont az is bizonyos, hogy ezt a hírnevet tudatosan menedzselni kell. Természetesen nem vitás, hogy egy templomi közösség, plébánia jó hírnevét, image-ját elsősorban a működés a hit hirdetés színvonala, a „hozzáadott érték” szabja meg.

A public relations erről a hírnevről szól, annak az eredménye, amit teszünk, amit mondunk, és amit mások mondanak rólunk. A pr. munkafolyamata tervszerű és hosszantartó erőfeszítés azért, hogy a plébánia és környezete között jóakaratot és kölcsönös megértést építsünk ki és tartunk fenn. A pr. tevékenység az az új tudományterület, amely a hírnevet gondozza azzal a céllal, hogy megértést és támogatást nyerjen és egyben befolyásolja az egyházközsegről kialakított véleményt. A pr. tehát a közösség kommunikációjának a szervezését, illetőleg egyben a hírnév menedzselését is jelenti.

Ebbe a munkába minden beletartozik, a legapróbb dolgoktól a nagyobb lélegzetűekig. Olyan apróságokra is oda kell figyelni, mint pl. a papság személyes vagy akár telefonon keresztüli kedvessége, előzékenysége.

Vidéki plébános meséli, hogy mivel rendre hat-hét község lelki gondozását végzi, számára létszükséglet a mobiltelefon, mert anélkül képtelen normális kapcsolatot tartani híveivel. Ha az egyik faluban váratlan haláleset történik és csak két-három hét múlva lenne esedékes az ottani szolgálata (addig vasárnaponként pl. diakónus vezetésével igeliturgiát tartanak) a pap csak mobiltelefonon érhető el és beszélhető meg a temetés, gyászszertartás. A mobiltelefon számlájának kifizetése viszont sok esetben a nagy kiterjedésű gyülekezetének ellenére is komoly nehézségekbe ütközik. Egy hazámbéli pr. munkásra érzékeny munkacsoport napközben véletlenszerűen meglátogatott több budapesti templomot. Az „Istenházak” többségét zárva találták – ami nem meglepő és magyarázható a hétköznap délelőtti időpont miatt. Viszont szomorúan konstatálták, a templombejáratok alig tíz százalékuknál volt látható helyen kifüggesztve a vásár,- és ünnepnap miiserend. Az egyik megkérdezett atya a hiányosságokra azt válaszolta: „aki ide jár misére, az úgyis tudja mikor kezdődnek a misék.” (sic!)

Ha Amerikában valaki kocsival közeledik egy város felé, hatalmas táblák invitálják, hozzák tudomására a vasárnap ientiszteletek idejét.

Azt mondják a régiek, hogy a háború utáni szovjet megszállás után Magyarországon is az a vélemény alakult ki, különösen egyházi berkekben, hogy az okkupáció talán hónapokig, legfeljebb egy-két évig tarthat. A hónapokból, tudjuk, majd fél évszázad gyarmatosítás lett és ez az emberöltőnyi szovjet jelenlét meghatározta az ország további sorsát, fejlődését.

Az ezalatt az évek alatt felnőtt, ideológiailag igen erős nyomás alatt tartott polgárok már-már beletörődtek a megváltoztathatatlanba, ezért ért majdnem mindenkit váratlanul a bolsevizmus szédületesen gyors összeomlása.

A második világháború után kialakult helyzet, ha nem is küldte a magyar Egyházat teljesen a „föld alá”, de azt mindenképpen kijelenthetjük, hogy „Csipkerózsika álmra” kényszerítette. Aki túl lelkesen és sokat dolgozott, az hamar megtanulta, hogyha érvényesülni akar az egyházon belül, illendő szerényebb teljesítményt nyújtania. Aki nem volt eléggé tanulékony, azt rövid idő alatt „kivonták a forgalomból”.

Majd fél évszázadig a katolikus egyház sajtója mindössze két kis példányszámú hetilapból, egy havi lapból s egy pár időszak kiadványból állt. A közszolgálati (?) Magyar Rádióban nagy keservesen engedélyeztek havi két-három alkalommal harminc perc műsoridőt, ahol előtte ki tudja hányszor cenzúrázott felvételtől rövid misét közvetítettek. A zárt templomajtók mögött, hétköznap felvett, vágott anyagot vasárnap kora reggel sugározták és ennek is nagyon örülhettek a hívek. A televízió sem volt jobb helyzetben, sőt, ott az egyház szinte sohasem jutott képhez, műsoridőhöz. Magyarázatot erre a lehetetlen helyzetre persze mindig találtak, elsősorban a papi békemozgalom jeles korifeusai. Az egyházi vezetés pedig azzal nyugtatgatta az elégedetlenkedőket, hogy örülünk annak, hogy a kommunista párt az egyház működését egyáltalán eltűri. Volt, aki könnyebben, volt aki nehezebben, s volt aki egyáltalán nem tudott belenyugodni ebbe a kényszerhelyzetbe.

1990-ben elmaradt a forradalom, csendes rendszerváltozás történt, a vallásfelekezeten belül is egy lassú tisztulás indult meg. A nagypolitikához hasonlóan az egyház is nehezen eszmélt és csak fokozatosan alkalmazkodott az új, már egészen más, megváltozott körülményekhez.

A negyven év nem múlt el nyomtalanul, a szerzetesi és világi papság száma ezalatt drasztikusan lecsökkent. Egyre több plébánia maradt először csak káplán, később vezető lelkipásztor nélkül. Most számtalan olyan plébánost ismerünk, akihez akár hét-nyolc falu ill. filia (!) is tartozik. Vegyünk egy konkrét példát. Budapest mellett alig harminc kilométerre van egy kisváros. A majdnem tiszta katolikus közösségnek valamikor a plébánoson kívül három káplánja volt. Akkoriban még (1960-ig) intenzív és példás hitélet jellemezte a várost. A rendszerváltozás után az idős börtönviselt plébánosnak ellenben már nem jutott káplán. A kiérdemesült plébános atya működésének utolsó éveiben zuhanórepülésben esett vissza a vallási élet, sajnos részben az ő hibájából is. Utóda az igen fiatal lelkész csak rövid ideig fungált, mert magánéleti problémái miatt hamarosan fel kellett függeszteni papi működésében. A legutóbb frissen kinevezett, szintén huszonéves plébánosnak lenne feladata az egyházközség felvirágoztatása, de egyáltalán nem lesz könnyű dolga. Saját bevallása szerint ugyanis a teológián nem nagyon kapta meg azokat a legfontosabb ismereteket, melyek egy nagy plébánia vezetéséhez szükségesek. Különösen a II. Világháború előtt, egy fiatal lelkész, káplánként plébánosától folyamatosan leshette el a vezetési, szervezési és a pénzügyi is-

mereteket. Mindezt tette jóval vallásosabb környezetben, minden tekintetben lényegesen jobb körülmények között. Az előbb említett fiatal pap gimnáziumi hittanárként került váratlanul a plébánia élére és bizony tart attól, hogy esetleg nem a saját magával szembeni elvárásai szerint tud megfelelni a nem kis kihívásnak. Leginkább két dolog aggasztja. A legnagyobb problémája az egyházközségéhez tartozók érdektelensége, a másik meg a pénztelenség. *(Ma a kisváros templomában a hétvégén már csak két szentmise van, együttes látogatottságuk átlagosan háromszáz fő. Ez a kisváros lakosságának 2,25%-a. A fiatalok aránya még rosszabb, az 1%-ot sem éri el.)* A kisvárosban egymás után épülnek az ötven-száz milliós házak, luxuslakások, közben pedig a környék templomait az összedőlés fenyegeti. A magukat katolikusnak valló családok egyházi hozzájárulást vagy egyáltalán nem, vagy „nagylelkűen” évi egy-kétezer forintot fizetnek. Az a tendencia egyébként is megfigyelhető, hogy a hívek egyre inkább csak a „szolgáltató” egyházra tartanak igényt, a közösségi életben alig, vagy egyáltalán nem vesznek részt. Megrendelik a kereszttelőt, elsőáldozást, esküvőt, temetést, ezt igaz, becsületesen – sokszor gavallér módon – honorálják, de kapcsolatuk az egyházzal mindössze erre a néhány találkozásra szűkül. *(Ausztriában, ahol a családok nem fizetik rendszeren az egyházi hozzájárulást, ott az illető megboldogultat nem temetik el egyházi szertartással.)* A dermesztően hideg, legtöbb helyen fűtetlen templomokban télen nagyon nehéz színvonalas szentmisén kívüli összejövetelt lebonyolítani. A már említett Buda környéki plébánia épülete is inkább emlékeztet egy lelakott, száz évvel ezelőtti színvonalatlan falusi kúriára, mint a mai igényeknek megfelelő barátságos lelki centrumra. Mindez jellemző az ország jelentős részére és plébános legyen a talpán, aki ilyen mélypontról fel tudja emelni közösségét. Mégis mit ajánlhatunk fiatal plébánosainknak, illetőleg általánosságban az egyházért szívvel-lélekkel munkálkodóknak? Mi a teendő? Mindenekelőtt szemléletváltásra van szükség, úgy az egyházközségekben, mint az egész katolikus egyházban. A papnak tetszik – nem tetszik, menedzselnie kell egyházát, állandóan azon kell fejét törnie milyen módokon tehetné hatékonyabbá munkáját. Ha erre alkalmatlannak érezné magát, bátran kell világi híveihez fordulni, rájuk támaszkodni. A képviselőtestületi tagok feladata bármennyire is fontos és tiszteletre méltó, nem merülhet ki templomdiszítésben, feltámadási körmeneteken a baldachin és húsvéti gyertya hordozásában. Tényleg is fűthető, lakajos közösségi helységek kellene, ahol időse és fiatal

egyaránt jól érzi magát, s ahol „ne adj Isten” a szentmise után egy tea mellett a hívek egymással még el is beszélgethetnek. A pr. munkára kívülről nem mindig lehet pontos receptet adni, az adott terület alaposabb áttekintése után lehet megtenni a kezdeti lépéseket.

Sajnálatos, hogy a magyar katolikus egyházban eddig ezeket a pr. módszereket nem, vagy alig használták, hatásait alábecsülték. Csak az elmúlt években tapasztalhattunk nyitást ezen a téren. Plébániák, püspökségek, szerzetesrendek, jó volna, ha egyre jobban felismernék a pr. munka jelentőségét, s minél több alkalommal alkalmazzák is azt. Az egészségtelen konzervativizmusra jó példa, az egyik Rend saját jeles rendezvényein még ma is megtiltja a fényképezőgép és a videokamera használatát, miközben azon kesereg, hogy nincs megfelelő szerzetesi utánpótlás, és Rendjüket a kutya sem ismeri.

Egyházunknak nagyon nagy szüksége van a megmutatkozásra, a mai világban való erőteljes megjelenésre, tehát a minél intenzívebb pr.-re. Ez nem jelenti azt, hogy sokszor nem szimpatikus, giccses, amerikai típusú média show-kat kellene Magyarországon is bevezetni. Billy Graham féle, stadionokban tartott igehirdetések televíziós közvetítései helyett katolikus szertartások minél gyakoribb közvetítésére lenne szükség. Politikai, társadalmi kérdéseknek a katolikus egyház véleménye szerinti értelmezése, keresztény szellemiségű kulturális programok minél gyakoribb közvetítése lesz ennek a jövőbe mutató médiamunkának a feladata.

Nagyon bízom benne, hogy az elkövetkezendő időben ezen a területen nagyot lépünk előre és egyházközségeinkben a plébánosok által vezetett képviselőtestületi ülések is a XXI. század kihívásainak felelnek majd meg.

Sümegeh László

Nappali sötétség

1971 őszén történt. Két éves kubai kiküldetésre készültem az akkori-ban egyik vezető híradástechnikai cégünktől. Behívtak a személyzeti osztályra és leültettek egy elkülönített fülkében. Miután közölték velem, hogy valami nagyon fontos dolgot kívánnak tudomásomra hozni, ami

szigorú titoktartásra kötelez, elébem tettek egy gondosan adminisztrált titkos rendeletet, hogy a zárt fülkében tanulmányozzam át, majd a csatolt nyilatkozatot írjam alá.

A rendelet arról szólt, hogy a külföldi kiküldetés alatt a vallásgyakorlás nem magánügy, tehát a kiküldött vallásgyakorlás céljából templomot ne látogasson. Különösen veszélyes a gyónás, mert a CIA és más imperialista kémsszervezetek a gyóntatószéken keresztül igyekeznek információt szerezni a szocialista országok belső ügyeiről és megpróbálják kémhálózatukba beszervezni az ott tevékenykedő szakértőket. Nagy veszély leselkedik tehát arra, aki meggondolatlanul megszegné a rendelet előírásait. Természetesen templomon kívül is fennáll a megkörménykezés veszélye, ezért ha a kiküldött szakértő bármi módon azt észlelné, hogy megpróbálták behálózni, rögtön jelentse azt a magyar követségnek és kérjen védelmet az effajta zaklatás ellen.

Acsatolt nyilatkozat szövege csupán a rendelet tartalmának tudomásul vételét célozta, személyes elkötelezettség vállalására nem szólított fel, ezért aláírtam. Természetesen egy percig sem volt kétséges, hogy úgy sem fogom betartani, ha kell, vállalva a rendelet megszegésével járó retorziót. Egyébként a titkos rendeletek megszegését nyíltan úgysem lehetett büntetni. Ha egy kiküldöttet templomba járás miatt büntetni akartak akkor más ürügyet kellett keresni, ráfogva például, hogy rosszul végzi a munkáját, vagy hogy összeférhetetlen a munkatársaival. Ennek tudatában léptem ki a zárt fülkéből. Az esetleges retorzió kevésbé izgatott, annál mélyebb nyomot hagyott bennem a rendelet megalkotóinak ijesztő szellemi sötétsége. A pokol árnyékában, fényes nappal vakon tapogatózó emberek, akiknek fogalma sincs arról, hogy mi a hit és mi a szentgyónás. Sötét éjszakában élnek közöttünk és nem tudják, mikor botlanak el. Rossz lelkiismeretük a levélrezdüléstől is megretten, tele vannak gyanakvással és félelemmel. Ők az igazán szánalomra méltóak, százszor inkább, mint azok a szenvedők, akik méltók lesznek a Nyolc Boldogság elnyerésére. Az Úr legyen irgalmas hozzájuk, és adja meg nekik a megtérés kegyelmét!

2002 húsvét

Kesselyák Péter

Az országgyűlési választásokról

A Magyar Katolikus Püspöki Kar 2002. március 17-én a templomainkban felolvasott körlevelével a II. vatikáni zsinat „Gaudium et spes” kezdetű dokumentumában foglaltaknak megfelelően eleget tett kötelességének az országgyűlési választásokkal kapcsolatban. Ez az erkölcsi szempontú kötelesség, a figyelemfelhívás és ajánlás az albertfalvi keresztényeket is terheli. Az Albertfalvi Keresztény Családok Közössége, tiszteltben tartva minden egyes állampolgár választási szabadságát és politikai meggyőződését, véleményével a gondolkozva szavazáshoz kíván konkrét segítséget adni. Megismerve a Budapest 16. választókeretének egyéni jelöltjeiként indulók nevét, az eddigi politikai szerepléseik és személyi adottságai alapján egy nagycsaládos, születésétől fogva keresztényként élő családapát mutatunk be. Egy közülünk való embert, aki véleményünk szerint a jelenlegi országgyűlési képviselőválasztás jelöltjei közül „első az egyenlők között” itt Albertfalván. Ő velünk közös küldetéssel bír, s ez határozza meg a politikai életben való szerepvállalását is. Deák András egy vele való beszélgetés közreadásával mutatjuk be. Deák András a Budapest 16. választókerület – Albertfalva és Kelenföld – FIDESZ-MDF országgyűlési képviselő jelölte.

Az albertfalvi keresztény családoknál nem ritka a három-négy gyerek. A családközösség tagjai megkülönböztetett figyelemmel tekintenek az öt-hat gyermeket vállaló szülőkre. Képviselő-jelöltünknek hat gyermeke van. Közöttünk természetes, de manapság nem árt, ha elmondjuk, hogy a hat gyereknek egy édesanya adott életet.

– Sokan nem ismerhetik a nagycsaládosok világát. Nem okoz gondot a közéleti munka mellett ekkora családról gondoskodni?

– Feleségem szó szerint a fele az életemnek. Házasságunk megmaradt ugyanolyan boldognak, amilyennek indult. A gyermekeim pedig nagy kedvvel segítenek a közéleti munkában. Most természetesen a választási készülődésben segítkeznek.

– Albertfalván és Kelenföldön nem egy embertől hallani: „itt indul az a szakállas ember a Regnumból”. Egyházi körökben – többé-kevésbé – ismerősen cseng a neve.

– Harmincöt éve vagyok a Regnum Marianum közösség tagja. Ott tanítottak meg az atyák: a Hit jelenti az ÉLET-et. Végigjártam a közösségi számléltrát, sőt a Regnumból mentem el kispapnak. Amikor a szemináriumból kikerültem, egy regnumos korcsoport – mi úgy hívjuk: réteg – vezetője lettem, majd a közösséget irányító „ötök” közé is bekerültem. Idővel átadtam a helyem a fiatalabb nemzedéknek, és mind többet foglalkoztam közéleti kérdésekkel. A Regnum persze továbbra is része az életemnek, 1968 óta minden hét keddjén ugyanazokkal jövök össze imádkozni, a hitről beszélgetni, tanulni.

– Úgy mondtad: „kikerültem a szemináriumból”. Küldtek vagy magadtól mentél?

– Közel négy és fél évig voltam a szemináriumban. A hetvenes évek nagy letartóztatásainak időszakában többedmagammal kellett távoznom – politikai okokból. Ezután sokat gondolkodtam a dolgon; valószínűleg a Gondviselés „keze” is kifelé irányított. A barátságok és kapcsolatok persze megmaradtak. Úgyhogy, ha valaki meg akar ismerni, egyszerűbb, ha a plébános atyát kérdezi rólam, papi „berkekben” ismernek, mint a rossz pénzt.

– Nemcsak biztos családi, közösségi háttérrel rendelkezél, tisztos polgári foglalkozásod is van: gépészmérnök és egy állami intézmény igazgatója vagy. Miért akarsz az országos politizálásban részt vállalni? Ma sokan csak rosszállóan legyintenek a politikusokra.

– Belső indítást, sürgetést érzek. Már az első ciklusban a püspöki kar parlamenti összekötője voltam – napi kapcsolatban álltam az egyház vezetőivel és a politikusokkal. Úgy érzem, a közéleti szerepvállalás személyre szóló feladat, nem akarok kitérni előle. A politikusok között vannak ugyan gazemberek, bár nem vennék rá mérget, hogy nagyobb arányban, mint másutt.

– Mégis: szinte egymást érik a politika, a politikusok és a kereszténység kapcsolatáról szóló konferenciák. Mintha állandóan tisztázni kellene ezt a viszonyt.

– A közéletiség fakadhat hitből; ezt a pápai enciklikák is kifejtik. Azt a közös küldetést – a világ kereszténnyé tétele –, amit a papok leginkább a templomokban teljesítenek, a civilek a közéletben valósíthatják meg.

– Hogyan különböztethető meg egy keresztény politikus a többitől?

– Ez nem egyszerű dolog! A legfontosabb, hogy a lelkiismeretét sohasem hagyhatja otthon, ennek kell bevilágítania minden tettét. Akkor lehetek jó keresztény politikus, ha ugyanazzal a lelkiismerettel politizálok, mint ami a magánéletben irányít. Ha ezt sikerül megvalósítani, nincs ok a szégyenkezésre.

– Plakátjaidon a Fidesz és az MDF emblémája szerepel. Korábban kereszténydemokrata önkormányzati politikusnak ismerhetett a közvélemény.

– Most is az vagyok, aki voltam: keresztény ember, aki a politika szabályai szerint kompromisszumokat köt; a Magyar Kereszténydemokrata Szövetség jelöltje, a Fidesz és az MDF támogatásával. Persze azoknál a döntéseknél, ahol saját lelkiismeretemmel, vallásommal kerülnek szembe, nem lehet kompromisszumot kötni: úgy kell nyomni a szavazógombot, ahogy a hitem diktálja, erre példa az abortusz törvény.

– Az exkormányfő, Horn Gyula – és néhány feltörekvő ifjú szocialista – ingerküszöbét bizonyára többszörösen meghaladná, hogy egy Fidesz–MDF-jelölt egy belső terjesztésű egyházközi lapnak nyilatkozik. Hogyan látod az Egyház vezetőinek és a hívó közösség tagjainak véleménynyilvánítását?

– Az állam és az egyház szétválasztása azt jelenti: az állam nem szól bele, hogy az egyház mit tesz. Ennek „ellentételezéseként” a Katolikus Egyház – önként – nem vállal közhatalmi funkciókat. (egyszerűbben: a Katolikus Egyház papjai nem lehetnek képviselők az egyházi törvénykönyv szerint) Az egyházon nem lehet számon kérni a semlegességet – az államnak viszont le kell mondania arról, hogy hatalmi eszközökkel befolyásolja az egyházakat. Furcsa, hogy míg XII. Pius pápát korábban azzal vádolták (és talán még ma is vádolják), hogy nem szállt elég keményen szembe a náciizmussal, most meg úgy szól a baloldali kritika: tűrhetetlen, hogy az Egyház véleményét nyilvánít. Igenis, az Egyháznak véleményét kell nyilvánítania a világi dolgokról az evangélium fényénél. Az Egyház küldetésénél fogva kötelezve van arra, hogy megítélje a dolgokat. Csak megjegyzésként és nem elítélő módon említem, hogy az ellenzéki pártok soraiban ma is ülnek protestáns lelkészek, az MSZP képviselője ma is az evangélikus „vörös lelkész”, az SZDSZ padsoraiban rabbi, kislekezetet vallási vezetője, a Hit Gyülekezetének főemberei is megtalálhatók voltak már az elmúlt 12 évben. Nehéz lenne elhithetni bár-

kivel, hogy ezek az emberek távol tartják magukat és egyházi környezetüket a pártpolitikától. Kár, hogy ez idáig nem tűnt fel és nem is fájt Horn Gyulának.

– A korábbi választások előtt a pártok úgy kezdték a programjaik ismertetését, hogy „el kell érni...”, „meg kell valósítani...”. Mostanság viszont szerződést ajánlanak a nemzetnek, egészen konkrét, forintosítható vállalásokkal. Te – mint egyéni jelölt – milyen számon kérhető ígéretekkel állsz elő? Mire számíthat Albertfalva és Kelenföld?

– Tapasztalatból tudjuk, hogy nem mond igazat az a képviselőjelölt, aki – akár pártja vállalásait is túlszárnyaló – egyéni ígértetőzönt zúdítt a helyi választókra. Egy országgyűlési képviselő sokat segíthet például a kerületi önkormányzatnak, ha a nagypolitika és a helyi közösség között összekötő kapocsná tud válni. Erre szolgál az egyéni képviselőjelölt intézménye.

Konkrét példákkal: A választókerületet is átszelő 1-es villamosnak például hat alternatív útvonalat jelöltek ki. Miután a Fővárosi Közgyűlésben képviselőként már most is rálátásom van az események alakulására, és lehetőségem is van befolyásolni az eredményt, vállaltam, hogy mielőtt megszületne a végső döntés az új sínparókról, kikérem a legjobban érintett helybeliek véleményét – tudnunk kell ugyanis, hogy hol fogadnák legszívesebben a villamosokat a zajos buszközlekedés helyett.

Szintén fontosnak tartom, hogy a Szent Adalbert egyházközség három üzlethelyiségből összenyitott kápolnája helyett egy nagyobb templom épüljön. Mindent meg fogok tenni, hogy az új templomot mihamarabb felszentelhessük. A Don Bosco Katolikus Általános Iskola rekonstrukciójának ügyében sem fogom kímélni magamat.

Ez a beszélgetés itt ért véget. Személyes találkozásra is igyekezzünk alkalmakat teremteni Deák András országgyűlési képviselő-jelöltünkkel.

Ne feledjük, hogy a hívő keresztény ember számára lelkiismereti kötelesség az, hogy legyen ott a választáson mindkét fordulóban, és gondolkozva szavazzon!

Bató András

Amerikai útinapló (Budapesttől-San Francisco-ig)

ELŐSZÓ

Eddig még sohasem írtam előszót utazásaink megírásához, most mégis úgy érzem, valamit meg kell magyaráznom, ami nem magyarázkozás. Az eddigi útinaplók középpontja általában emberi alkotások megtekintése volt, zömmel vallásos, kisebb részben világi oldalról. A most induló útinapló egy egészen más világban „játszódik”, és így egészen más az élmény is. Vallási tekintetben ismert helyek azon a tájon gyakorlatilag nincsenek, legalábbis olyanok, amelyek minket érdekelnének, nem találhatók. Utazásunk nagy része a természetet vette célba, és abban gyönyörködtünk. Természetesen a természet a Teremtő temploma, így akár ezt az utazást is felfoghatjuk egy speciális zárandokútnak. Ennek előre bocsátásával fogok hozzá utazásunk élményeinek ismertetéséhez.

ELŐKÉSZÜLETEK

Amerikai Egyesült Államok. Ha nagyon őszinte akarok lenni, ez az úticél szinte sohasem merült fel közöttünk életem párjával. Nem tekintettük olyanak, ahová vágytunk. Szakmánkat tekintve eddig néhányszor lehetőségünk is lett volna oda eljutni (igaz nem arra a területre, ahová most utaztunk), de azt mindig kihagytuk. Egy baráti társaságban eltöltött délután változtatta meg elképzelésünket. Béla barátom, akivel kapcsolatunk még a piarista diákevekig nyúlik vissza, egyetemi éveiben járt azon a vidéken, és lelkesen ecsetelte annak szépségeit és egyedülállóságát. Ő már régóta készül oda visszatérni élete párjával, de a nagy távolságok (amiket gyakorlatilag csak autóval lehet leküzdeni) indokolják, hogy többen utazzunk, segítve egymást a hosszú utak fáradalmainak megosztásában. Többször is beszélgettünk a lehetőségről, terveztük az utat, végül belevágtunk az előkészületekbe. Mivel az úti cél nagyon messze van, ezért úgy gondoltuk legalább három hétre tervezzük az utazást. Először is szabadságot kellett kérni a munkahelytől, mert

manapság három hetet nemigen szeretnek adni a munkaadók. Sikerült és meg is egyeztünk a szeptemberi időpontban. Azután következett a repülőjegy foglalás. Meglepő, de február elején alig lehetett a szeptemberi időpontra helyet szerezni a Lufthansára. Végül ez is sikerült. Következett a „legrizikósabb”-nak tartott rész, az amerikai vízum megszerzése, ami tulajdonképpen simán lezajlott, két hét alatt megkaptuk. A nagy távolság miatt az időjárás megtippelésénél saját tapasztalatra nem támaszkodhattunk. Végül is vittünk magunkkal hideget, meleget (mint kiderült fölöslegesen), és valahogy redukáltuk a csomag nagyságát „repülő” méretekre. Élelmiszer gondjaink nem voltak, mert az USA-ba semmilyen élelmiszert nem lehet bevinni, és mi fegyelmезetten ezt be is tartottuk.

Most már csak az időnek kellett eltelnie, hogy nekivágjunk „a nagy buli”-nak.

REPÜLÜNK

Szeptember 4-én kora hajnalban indultunk a Ferihegyi repülőtérrel Frankfurtba. Kellemes másfélórás út után érkeztünk meg oda, ahol átszálltunk a Frankfurt–San Francisco járatra. Ha őszinte akarok lenni, akkor ettől az utazási szakasztól tartottunk a legjobban. Nem a repüléstől féltünk, mert hála Istennek, sokszor és sokat repültünk, és én különösen is szeretem a repülést. Az ok az időtartam volt, mert az utazás bizony kb. 11 és fél óra volt. Tudva azt, hogy a turista osztályon nem a legkényelmesebbek az ülések, bizony az elgémberedéstől féltünk leginkább.

Beszálltunk, és aggodalmaink, legalábbis első pillantásra, beigazolódtak. Egy hármashelyen ültünk, kettőnk mellett egy hindu úriember, akinek családja (felesége és két gyermeke) az előttünk lévő sorban foglalt helyet. Béla barátom feleségével, Györgyikével, pedig velünk egy sorban a gép közepén lévő hatos ülés bal szélén. (Egy sorban 3+6+3 hely volt, a „+” jelölés a folyosót jelenti). Lassan megtelt a gép, bezárták az ajtókat. Béla szemfüles volt, mert észrevette, hogy a két utolsó ülés (mert itt a farokrészben az utolsó három sor széle csak kétüléses) szabadon maradt. Megkérdezte a gépkísérőt, hogy átülhetnek-e oda? Miután igenlő választ kaptak, átültek, a hindu úr beült az ő helyükre, és így mi Ilikémmel kettesben maradtunk a három helyre. Ezzel a megoldással sokkal elviselhetőbb lett az elhelyezés, és bizakodva vágtunk neki a hosszú

repülésnek. A helyválasztás egyéb okokból is szerencsés volt (persze nem egészen véletlenül). Hátral a gép farokrészén voltak a mellékhelyiségek, és azok körül szabad helyek, ahol az ember kinyújtóztathatta elgémberedett tagjait. Mi ettől a helytől 4-5 méterre voltunk, így többször is felálltunk, és egy kis gimnasztikával lazítottunk. Az ottani ablakokhoz oda lehetett állni, így a repülés videó felvételeim itt készültek. Maga az út nagyon kellemes volt, az ellátás is kiváló. Szinte állandóan járkáltak a gépkísérők, és kínáltak mindenféle finomságot. Italokat (whisky, konyak, sör, bor, üdítő, ásványvíz stb.), csokoládét, sós magyort, ropit stb. Kétszer komplett étkezést is kaptunk. Ennek érdekessége volt, hogy akinek egyedi kívánsága volt, és azt a repülőjegy vásárláskor közölte, ilyenkor speciális ételt kapott. Csak hirtelenjében néhányat felsorolok: vegetáriánus, köser, hindu, tartósítószermentes, stb. menük léteztek, amelyeket előre kihordtak az ülőhely szerint, és utána kapták azok, akik a normál menüt fogyasztották. A kiszolgálás az utazás 4-7 órája között szünetelt, mert a gépkísérők visszavonultak pihenni. Ezalatt a rendszer „önkiszolgálóvá” vált, mindenki a kitett italokból és csemegékből annyit vett, amennyit csak akart. Aztán visszatértek a gépkísérők, és a kínálgatás tovább folytatódott. Az ember hajlamos lelkesedni az ellátás színvonaláért, persze ezt keményen megfizette a jegy árában.

Volt filmvetítés is az utazás alatt. A filmek olyanok voltak, melyekhez különösebb nyelvtudás nem kellett (ezzel színvonalukat is jellemeztem), bár a kiosztott fejhallgatókon keresztül a film nyelvét (angol, német) ki lehetett választani. Az ülésbe épített kezelőpulton a TV hangon kívül vagy nyolc rádióállomást is lehetett választani, amelyen többféle stílusú zenét szolgáltatottak: komolyzene, country, mai tánczene, 60-70 évek zenéje stb. Óránként „TV torna” is volt, a monitoron át vezényelték a frissítő tornát. Végül is elfoglalhatta magát az ember, már aki nem szundikált. Sokan tették ezt, mert a pihenő idő alatt, bár vakító napsütésben repültünk, az ablakokat el kellett sötétíteni, és a gépen belül hangulatos félhomály uralkodott.

A gép helyzetéről mindig pontos információink voltak, amelyet két nyelven – angolul és németül – olvashattunk a monitorokon: milyen magasan repülünk, mennyi a külső hőmérséklet, mennyi idő múlva érjük el a célállomást. Időnként térkép jelent meg, amelyen a repülőgép szimbólumával jelezték, hogy merre tartunk. Az útirány egyébként a következő volt: Frankfurtból északra indultuk el, Hannover fölött fordultunk észak-

nyugatnak. Elhaladtunk Koppenhága és a Hebridák fölött, majd Izland és Grönland következett. Nagy magasságban voltunk, sokszor felhő takarta el a földet, így nem mindent lehetett látni. Grönland fölött viszont tiszta volt az idő, így a magasból megcsodálhattuk a végtelen hómezőket. Aztán (ahogy a „Nehéz nap éjszakája” című Beatles filmben is elhangzott „Amerikába úgy lehet eljutni, hogy Grönlandnál balra kell fordulni”) mi is „balra” fordultunk. Kanada északi része fölött értük el az amerikai kontinenst. Ott repültünk végig fokozatosan déli irányba fordulva. A térkép jelezte egyszer Salt Lake City-t, az idei téli olimpia színhelyét is. Gyönyörű tiszta idő volt, láttuk és megcsodáltuk a hatalmas Sziklás hegységet innen felülről (mert aztán később ott lenn a földön egypárszor még találkoztunk „vele”).

Aztán feltűnt a legközelebbi nagyvárosként célállomásunk San Francisco. A gép lassan ereszkedett, és alattunk kibontakozott a tengeröböl. Hamarosan feltűntek a települések, és középen felfedeztük a „Hidat”. Elcsodálkoztunk méretén, kecsességén, és bár a színe innen felülről nézve nem látszott pirosnak, elkönyveltük, hogy felülről láttuk a Golden Gate hidat. Csak később derült ki, hogy ez nem a Golden Gate híd, hanem a Bay-Bridge, San Francisco másik, az ottaniak szerint sokkal „komolyabb” hídja. Még néhány perc, és a hatalmas Boeing 747-es leszállt a „tengerre”. Szerencsére csak látszólag, mert a hosszan az öbölbe nyúló kifutópályára érkeztünk meg, és onnan gördültünk be a repülőtérre. Kiszállás, újra végigbaktattunk a hatalmas gépen, elcsodálkozva, hogy a kedves utasok miként képesek a repülőgép utasterét szemétdombbá alakítani. Megjegyzendő, hogy a legtöbb szemét az első osztályon keletkezett. Eldobált üdítős üvegek, széttépett újságok, összetaposott ételdobozok között sétáltunk ki. Itt jött még egy izgalmas rész: belépés az Államokba. Sok utazó mesélte el, hogy nem mindig sima ügy. Ismertünk olyat is, akit, bár volt vízuma, innen fordítottak vissza. Tehát először útlevélvizsgálat. Fegyelmezetten sorba kell állni, és csak a soron következő mehet az útlevelel vizsgálatot végző tisztviselőhöz. A következő delikvens a kijelölt vonal mögött köteles várakozni. Mi, Ilikémmel együtt mentünk oda, ahol egy távolkeleti kinézésű, „ferdeszemű” egyenruhás úr ült. Nagyon barátságos volt, megkérdezte honnan jöttünk, és úgy tűnt, nem volt neki idegen a „Hungary” szó. Kérdezte továbbá, hogy hányadszor járunk itt az Államokban, mire azt válaszoltuk, hogy először. Milyen céllal és mennyi időre jöttünk? Három hétre és turisztikai céllal, válaszoltuk.

Megnézegette az útleveleket, aztán pecsét, és mosolyogva közölte, hogy érezzük nagyon jól magunkat az Államokban. Miután hála Istennek a csomagok is megérkeztek, indultunk a vámvizsgálatra. Béla szerint „ez sem piskóta”, mert egyes vámosok szeretik a csomagokat fenekestől felforgatni, ahová visszagyömöszölni a cuccot egy pulton nem is olyan egyszerű. Béla barátom praktikusságból megint jelesre vizsgázott. A zöld folyosó végén egy jóképű negyvenes éveiben járó vámos álldogált, és mustrálgatta a kézikocsikat kifelé tologató embereket. Mi álltunk a megfelelő taktikai lehetőségre várva, amikor mellettük egy feltűnően csinos hölgy vonult el, a kocsiján három nagy kofferrel. „Utána!” Adta ki a jelzést Béla, és mi a nyomába eredtünk. Bejött az elgondolása, mert a vámos úr azonnal megállította a hölgyet, és beszélgetni kezdett vele. Mi pedig nyugodtan, unott tempóban (a vámnál nem szabad sietni), kísértünk az előtérbe. Megérkeztünk az Új Világba.

(Folytatjuk)

Madaras Gábor

JULIANUS TOURS

SVÁJC

(kultúra, történelem, zárandoklat)

Utazási időpont: 2002. június 22–26.

Időtartam: 5 nap, 4 éjszaka

Utazás: megbízható, kényelmes autóbusszal

Program:

1. nap:

Indulás Budapestről kora reggel. Határátlépés Hegyeshalomnál. Utazás végig autópályán Bécs—Linz—Salzburg—Rosenheim—Kufstein—Innsbruck útvonalon a Landeck környéki szálláshelyre.

2. nap:

Továbbutazás Vorarlberg tartomány vadregényes vidékén át Svájcba. Utazás Einsiedelnbe, Svájc leghíresebb zárandokhelyére. Délután láto-

gatás a világhírű apátságban, az ország legnagyobb méretű, legpompásabb barokk templomában. Szállás Einsiedelnben.

3. nap:

A délelőtti órákat **Bernben**, a fővárosban töltjük. Ez a kedves város Svájc egyik ékessége, egységes műalkotás, szűk utcácskáival, ódon házaival, cégéreivel, híres árkádsorával. Délután utazás a **Thunersee** változatos vidékén át. Rövid pihenő Grindelwaldban a kis alpesi településen, ahonnan csodálatos kilátás nyílik az Eiger, Mönch és a Jungfrau méltóságteljes csúcsaira. Séta **Luzern** gyönyörű, romantikus hangulatú óvárosában. Az esti órákban érkezés vissza az einsiedelni szálláshelyre.

4. nap:

Ezen a napon a festői szépségű **Bódeni-tó** svájci gyöngyszemeit mutatjuk be: Schaffhausen mellett Európa legnagyobb vízesésének, a **Rajna-vízesésnek** a megtekintése, majd séta **Stein am Rheinben**, az ősi városkában, mely a Grimm mesék hangulatát idézi. Délután látogatás **St.Gallenben**, a híres történelmi városban. Séta az óváros kedves utcácskáin, látogatás a székesegyházban, mely Svájc egyik legszebb barokk templomának számít, majd a páratlan kincseket őrző könyvtár megtekintése. Az esti órákban érkezés a Landeck környéki szálláshelyre.

5. nap:

Rövid séta **Innsbruckban**, a pompás hegyek közé ékelt hangulatos tartományi fővárosban, majd hazautazás Kufstein—Salzburg—Linz—Bécs útvonalon végig autópályán. Határátlépés Hegyeshalomnál. Budapestre érkezés késő este.

Szolgáltatások:

Szállás, elhelyezés: Ausztriában családi panzióban, Einsiedelnben közép kategóriás szállodában, 2 ágyas, fürdőszobás szobákban

Ellátás: reggeli vagy felár fizetése esetén vacsora is

Irányár: 64.900,- Ft + belépők

Vacsora felár (3 fogásos vacsorák menü rendszerben): 11.900,- Ft.

Élményekben gazdag kellemes utazást kívánunk!

H-1055 Budapest, Szent István krt. 11. – Hungary
Tel/fax: 36/1/374-3398, 36/1/3743313

Tartalom

„Ó kimondhatatlan szeretet és jóság...”	1
Programok	4
Élő egyház Albertfalván	5
„MALEZI”	23
ÚJRA KÁNTORKÉPZŐ	25
KIÁLLÍTÁS KADA LAJOS ÉRSEK ÚR EMLÉKÉRE	26
MIERT?	31
Húsvét üzenete	32
Taize, az örök húsvét fényében	34
Szükséges-e az Egyháznak a public relations?	36
Nappali sötétség	40
Az országgyűlési választásokról	42
Amerikai útinapló	46
JULIANUS TOURS	50